

3687/2021

21-10-2021

pretentii

Tribunalul CONSTANTA

Cod ECLI ECLI:RO:TBCTA:2021:001. _____

ROMÂNIA

TRIBUNALUL C _____ – SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. _____

SENTINȚA CIVILĂ NR. 3687

Ședința publică din data de 21 octombrie 2021

PREȘEDINTE – A _____ M _____ V _____

GREFIER – A _____ M _____

Pe rol fiind amânarea pronunțării asupra excepției netimbrării, excepției nulității cererii, excepției de inadmisibilitate, excepției lipsei calității procesuale active și excepției prescripției dreptului material la acțiune, precum și asupra admisibilității cererii de chemare în garanție formulată de pârâțul H_____ H__ și, în subsidiar disjungerii acestei cereri, și excepției de nulitate a cererii de chemare în garanție invocată de instanță din oficiu, în cadrul acțiunii civile având ca obiect pretenții formulată de către reclamanta D__ D_____ C_____, legal reprezentată D__ D_____, V--- C_____, cu sediul în C_____, _____, județul C_____ și cu domiciliul procesual ales la SCA --- din București, _____, _____, _____, în contradictoriu cu pârâții M_____ R__ (CNP _____) cu domiciliul procesual ales în C_____, _____, _____, județul C_____, F__ F_____ (CNP _____) J_____ J_____ (CNP _____) cu domiciliul procesual ales în C_____, _____, _____, H_____ H__ (CNP _____) cu domiciliul în C_____, _____, _____, _____, A__ A__ (CNP _____) cu domiciliul în C_____, _____, județul C_____, E_____ E_____ (CNP _____) domiciliat în C_____, _____, _____ și cu domiciliul procesual ales în C_____, _____ bis, județul C_____, C__ C__ C_____ (CNP _____) cu domiciliul procesual ales în C_____, _____, județul C_____, G_____ G_____ D_____ (CNP _____) în C_____, _____ bis, _____, K_____ K__ K_____ (CNP _____) domiciliat în București, _____ nr. _____ și I__ I_____ (CNP _____) C_____, _____, _____, județul C_____.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21.09.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea data, parte integrantă din prezenta, când instanța

a amânat pronunțarea la data de 06.10.2021 și 21.10.2021 când, în aceeași compunere, a decis următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului C _____ la data de 01.04.2021, sub nr. _____, reclamantul UAT Mun. C _____ D__ D_____, în contradictoriu cu pârâții: M_____ B__ B_____, G_____ G_____ G_____, F__ F_____, J_____ J_____ J_____, H_____ H__, A_____ A__, E_____ E_____, T_____ R_____ M_____, I____ I_____, C__ C__ C_____ a solicitat obligarea în solidar a pârâților la plata sumei în cuantum total de 4.712.592,40 dolari, echivalent în lei la data plății, reprezentând prejudiciu parțial cauzat patrimoniului UAT C _____ prin infracțiunile săvârșite în cazul de retrocedare notificat Primăriei Mun. C _____ de C--- C _____ I__ D_____, astfel cum au fost acestea constatate definitiv de Decizia Penală a ÎCCJ nr. 32/A/2019 pronunțată dosarul _____ (prejudiciu aferent tuturor pozițiilor din Dispoziția 3694/2002 cu excepția valorii terenurilor stabilite prin Dispoziție aferent pozițiilor 6 și a loturilor 3 și 6 din cadrul poziției 10, care a fost dezmembrată în 8 loturi), cu cheltuieli de judecată.

A invocat scutirea de la plata taxei de timbru, în temeiul prevederilor art. 29 alin. 1 lit. i) din OUG 80/2013, apreciind că, atât timp cât pretențiile reclamantului își au izvorul într-un dosar penal, în speță dosarul penal nr. _____, soluționat definitiv de ÎCCJ, D__ D_____ C_____ beneficiază de exonerarea de la plata taxei de timbru.

Cu privire la legea civilă aplicabilă, a arătat că, având în vedere intervalul de timp în care s-a reținut că au fost săvârșite faptele ilicite calificate și ca infracțiuni (2001-2002), în aplicarea regulii tempus regit actum consacrată de art. 6 noul cod civil, analizarea antrenării răspunderii civile delictuale a pârâților este reglementată de normele cuprinse în vechiul cod civil.

În motivare, a arătat următoarele:

În fapt, prin Decizia Penală nr. 32/A din 17.02.2019 definitivă, pronunțată în dosarul retrocedărilor ilegale din Municipiul C _____, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus următoarele condamnări cu relevanță pentru cazul de față:

a condamnat pe M _____ R _____ S _____ la pedeapsa rezultantă de 9 ani de închisoare cu executare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

a condamnat pe G _____ G _____ D _____ la pedeapsa rezultantă de 5 ani închisoare cu executare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

a condamnat pe F _____ F _____ la pedeapsa rezultantă de 6 ani și 10 luni de închisoare pentru abuz în serviciu în formă continuată și constituire de grup infracțional.

a condamnat pe J _____ J _____ J _____ la pedeapsa rezultantă de 7 ani și 6 luni de închisoare cu executare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată și constituire de grup infracțional.

a condamnat pe H _____ H _____ la pedeapsa rezultantă de 5 de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată și constituire de grup infracțional.

a condamnat pe A _____ A _____ la pedeapsa rezultantă de 2 ani cu suspendare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni;

a condamnat pe E _____ E _____ la pedeapsa rezultantă de 4 ani de închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.

a condamnat pe T _____ R _____ M _____ la pedeapsa rezultantă de 2 ani cu suspendare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.

a condamnat pe I _____ I _____ la pedeapsa rezultantă de 3 ani cu suspendare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.

a condamnat pe C _____ C _____ C _____ la pedeapsa rezultantă de 6 ani de închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.

Prin aceeași decizie penală, ÎCCJ a constatat că persoanele vătămate Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul C _____ nu s-au constituit părți civile în cauză.

ÎCCJ a desființat în integralitate următoarele Dispoziții:

- Dispoziția nr. 2992 din 29 octombrie 2003 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 3135 din 13 noiembrie 2003 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 3332 din 09 decembrie 2003 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 679 din 11 martie 2004 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 796 din 19 martie 2004 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 1344 din 31 mai 2004 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 3414 din 21 decembrie 2004 emisă de Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 2537 din 15 iulie 2005 emisă de Primarul Municipiului
C _____;

De asemenea, ÎCCJ a desființat în parte următoarele dispoziții:

- Dispoziția nr. 3694 din 05 noiembrie 2002 emisă de Primarul Municipiului
C _____;

- Dispoziția nr. 3750 din 12 noiembrie 2002 emisă de Primarul Municipiului
C _____; modificată prin Dispoziția nr. 577 din 27 martie 2003 emisă de
Primarul Municipiului C _____;

- Dispoziția nr. 835 din 18 aprilie 2003 emisă de Primarul Municipiului
C _____.

Au mai fost desființate și o parte din actele care au stat la baza emiterii acestora.

Suplimentar, ÎCCJ a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor,
în sensul revenirii unui număr de 80 de terenuri în domeniul public sau privat al
D__ D _____ C _____.

Din cele 80 de terenuri pentru care s-a dispus restabilirea situației anterioare
săvârșirii infracțiunilor 5 terenuri, sunt aferente Dispoziției nr. 3694 din 05
noiembrie 2002 emisă de Primarul Municipiului C _____. Aceste terenuri le
regăsim la pozițiile 5, 6, și parțial la poziția 10 (881,86 m.p. din 3528 m.p.)
respectiv primele cinci terenuri din Dispozitivul Deciziei Penale.

Terenul de la poziția 1 din Dispozitivul Deciziei Penale - (teren în suprafață de 412,21 mp aferent poziției 5 din Dispoziția 3694/2002) a fost exclus de ÎCCJ din lista celor 80, ca urmare a Deciziei ICCJ 280/A/08 octombrie 2020 pronunțată în dosarul Nr. _____, având ca obiect contestație la executare.

S-a constatat că pentru respectivul teren este imposibilă restabilirea situației anterioare, acesta fiind vândut către terți de bună credință, nemaiputând fi recuperat de la condamnați. Pentru acesta a fost ridicat inclusiv sechestrul instituit.

În scopul recuperării integrale a prejudiciului suferit de UAT C _____ prin săvârșirea infracțiunilor menționate anterior, înțelege să formuleze acțiune pe cale separată întemeiată pe răspunderea civilă delictuală ce are ca obiect obligarea pârâților la plata contravalorii prejudiciului produs reclamantei prin infracțiunile săvârșite.

Din motivarea deciziei penale rezultă faptul că instanța supremă a reținut cu putere de lucru judecat faptul că pârâții condamnați au acționat în scop fraudulos pentru obținerea de beneficii pentru sine și pentru terți.

Reclamantul a prezentat situația de fapt aferentă cazului de retrocedare C----, faptele ilicite reținute de către ÎCCJ prin Decizia 32/A/2019, fiind redate considerentele acestei hotărâri și soluțiile de condamnare dispuse în cazul de retrocedare C----, precum și calculul prejudiciului aferent.

A susținut că prejudiciul total produs reclamantului în acest caz de retrocedare este în valoare totală de 4.840.274 dolari, fiind stabilit prin Decizia 32/2019 pronunțată de ICCJ, și are două componente:

Componenta ce privește valoarea terenurilor atribuite nelegal - în cuantum de 2.167.116 dolari.

Prin Dispoziția 3694/2002 s-au atribuit terenuri în echivalentul unei suprafețe mult mai mari decât ce s-a solicitat prin notificare și dovedit cu înscrisuri (suprafața de 141.920 m.p. față de 51.585 m.p. cât era îndreptățit notificatorul).

Componenta ce privește subevaluarea terenurilor de la pozițiile 1,2,5,6,8-11 din Dispoziția nr. 3694 din 5.11.2002 a Primarului Municipiului C _____ – în cuantum total de 2.673.158 dolari.

Întrucât o parte din terenurile atribuite prin Decizia 32/2019 fac obiectul unor proceduri de redobândire în natură (poziția 6 - și parțial poziția 10 – în privința suprafeței de 881,96 m.p.) prejudiciul solicitat prin prezenta acțiune – în cuantum de 4.712.592,40 dolari - este calculat prin raportare la valoarea restului terenurilor și a prejudiciului din subevaluare.

Astfel, din prejudiciul total aferent acestui caz de retrocedare în cuantum de 4.840.274 dolari s-a scăzut valoarea terenurilor în curs de recuperare în natură – 127.681,60 dolari, → rezultând un prejudiciu pentru care solicită plata efectivă de 4.712.592,40 dolari ($4.840.274 - 127.681,60 = 4.712.592,40$ dolari), cu referire la Anexa Tabel 1A.

În Anexa Tabel 1B sunt reprezentate toate cele 13 terenuri atribuite în compensare prin Dispoziția 3694/2002, situația particulară a fiecărui teren, precum și valoarea reală (conform Deciziei ÎCCJ) și prejudiciul din subevaluare aferent fiecărui teren.

La calcularea prejudiciului solicitat prin prezenta acțiune, aferent cazului de retrocedare Cocăneanu, a avut în vedere faptul că prin Dispoziția 3694/05.11.2002 au fost atribuite următoarele terenuri:

- 12 terenuri în natură loc pe loc, în suprafață totală de 24.440 mp valorând 604.539 dolari.

- 13 terenuri în compensare, suprafață totală de 80.076,53 mp valorând 2.800.617 dolari.

Rezultă că în urma atribuirii celor 12 terenuri în natură loc pe loc, notificatorul mai era îndreptățit să primească terenuri în cuantum de 633.501 dolari.

Reclamantul a argumentat îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale:

A învederat dispozițiile art. 27, art. 28 C. pr. pen., arătând că, în speță, faptele ilicite expuse constituie în același timp și infracțiuni săvârșite cu intenție, fiind stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă, respectiv prin Decizia Penală nr. 32/A/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală, hotărâre pe care o invocă pentru reținerea autorității de lucru judecat în cauză.

Urmare a aplicării principiului autorității de lucru judecat rezultă că raporturile juridice au fost stabilite definitiv de ÎCCJ, situația de fapt și chestiunile litigioase au fost tranșate definitiv, motiv pentru care hotărârea ÎCCJ nu mai poate fi contrazisă printr-o hotărâre ulterioară.

Prejudiciile pretinse prin această acțiune și dovedite prin actele de la dosar sunt generate de aceleași fapte materiale care au intrat în conținutul activității infracționale deja stabilite prin hotărâri definitive, ceea ce înseamnă că toate aspectele stabilite de ÎCCJ, inclusiv, privind pe cei ținuți să răspundă în plan delictual pentru daunele cauzate prin infracțiune, au intrat în puterea lucrului judecat și nu pot fi puse la îndoială.

Reclamantul a formulat considerații teoretice cu privire la instituția răspunderii civile delictuale, întemeiate pe dispozițiile art. 998 – 999 cod civil aplicabil.

Fapta ilicită, adică faptul generator de răspundere, în cazul dat, nu comportă discuții dat fiind prevederile art. 28 Cod Procedură Penală, anterior enunțat. Faptele ilicite au fost expuse în decizia penală nr. 32, fiind concretizate prin următorul mod de operare: atribuirea de terenuri în suprafețe chiar de până la 3 ori mai mari decât suprafața revendicată, prin falsificare și prin majorarea întinderii obiectului notificării de restituire formulate în baza Legii 10/2001, prin încheierea unor promisiuni de vânzare-cumpărare mai înainte de soluționarea notificării, și prin subevaluarea unora dintre terenurile atribuite ca măsuri reparatorii în compensare, în scopul dobândirii unor avantaje patrimoniale.

Prejudiciul - pentru ca persoana vătămată să poată obține despăgubirea din partea persoanelor responsabile, prejudiciul trebuie să fie caracterizat, adică trebuie să fie cert, atât din punct de vedere al existenței sale, actuale sau viitoare, cât și al posibilităților concrete de evaluare, și să nu fie încă reparat sau reparat în integralitate.

În ceea ce privește prima condiție, cea a certitudinii prejudiciului, aceasta se consideră a fi îndeplinită când existența prejudiciului este sigură, neîndoielnică, chiar dacă se va produce ulterior, iar întinderea sa să poate fi evaluată. În ceea ce privește a doua condiție negativă, aceea ca prejudiciul să nu fie reparat, vă rugăm

să observați faptul că repararea prejudiciului prin atragerea răspunderii delictuale are ca scop înlăturarea integrală a efectelor faptei ilicite. Înlăturarea totală a efectelor faptei ilicite prin repararea prejudiciului reprezintă scopul angajării răspunderii delictuale.

În speță, prejudiciul este în procedură de recuperare parțială, față de acțiunile formulate pentru pozițiile 6 și 10, acele terenuri nefăcând obiectul prezentului demers.

La cauzarea acestuia au concurat toți pârâții de mai sus, în calitate de autori și complici, astfel că aceștia răspund solidar, pentru recuperarea pagubei cauzate UAT.

Legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu este o condiție esențială, de natură obiectivă, pentru angajarea răspunderii delictuale, contribuind la identificarea persoanei responsabile care „cauzează” alteia un prejudiciu. În speța de față, cauza apariției prejudiciului își are originea în faptele de natură penală. Prin săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, fals intelectual, uz de fals, constituire de grup infracțional etc, pârâții au scos în mod nelegal din patrimoniul UAT C _____ un număr impresionant de terenuri, ce au fost ulterior vândute în lanț, uneori ajungând la persoane din cercul de influență al pârâților, alții ajungând în proprietatea unor terți de bună credință.

Ca atare, pentru terenurile arătate în anexa tabel, singura posibilitate de recuperare la acest moment a prejudiciului cauzat Municipiului C _____ este prin formularea împotriva persoanelor condamnate de acțiuni în răspundere civilă delictuală.

Vinovăția. Obligația de reparare a prejudiciului revine celui care l-a cauzat printr-o faptă ilicită „săvârșită cu vinovăție”. În speță, a fost constatat faptul că vinovăția a luat forma intenției de săvârșire a infracțiunilor expuse.

În ceea ce privește solidaritatea pasivă a persoanelor care au provocat un prejudiciu prin aceeași faptă ilicită, prevederile codului civil stabilesc faptul că cei ce răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

În drept, au invocat prevederile art. 998 și urm. codul civil vechi, art. 27-28 cod procedură penală, precum și toate prevederile legale și principii invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În probațiune, a solicitat administrarea probei cu înscrisurile atașate, precum și orice alte înscrisuri ce se vor ivi pe parcursul procesual, interogatoriul persoanelor fizice, precum orice probe a căror utilitate ar rezulta din dezbateri. În probațiune, au fost atașate înscrisuri – f. 14 – 264.

La data de 28.04.2021, pârâtul A____ A__ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune.

În motivarea excepției prescripției, a invocat dispozițiile art. 1394 N.C.civ., arătând că pentru faptele pentru care a fost condamnat, prescripția răspunderii penale era de 10 ani, potrivit art. 122 alin. 1 pct. b C. pen (1969), dar, pentru că prescripția răspunderii penale a fost întreruptă prin punerea în mișcare a acțiunii penale, relevanță au prevederile art. 124 C. pen. 1969, potrivit căreia prescripția este considerată împlinită dacă termenul de prescripție prevăzut de art. 122 este depășit cu încă jumătate. Așadar, prescripția răspunderii penale se împlinea după 15 ani de la comiterea faptei. Potrivit celor reținute în decizia penală 32, la durata de 15 ani se adaugă 1 an și 3 luni și 5 zile, ca urmare a suspendării judecării cauzei, și anume

perioada cuprinsă între 15.09.2010 – 20.12.2011. S-a stabilit cu autoritate de lucru judecat că prescripția răspunderii penale se împlinea după 16 ani 3 luni și 5 zile, iar pornind din 12.11.2002, prescripția răspunderii penale se împlinea la data de 18.02.2019.

Așadar, la data pornirii prezentei acțiunii era împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, iar, în temeiul art. 1394 N.C.Civ., aceasta se aplică și dreptului de a introduce acțiunea în răspundere civilă delictuală, prescripția fiind împlinită.

Reclamanta nu s-a constituit parte civilă în procesul penal și nici nu a formulat acțiune civilă pe cale separată, pe care, conform art. 19 alin. 1 și 2 C.p.civ. ar fi putut să o suspende până la pronunțarea deciziei penale. Municipiul C _____ avea deschise 2 căi: să se constituie parte civilă în procesul penal sau să se adreseze instanței civile cu o acțiune civilă, caz în care prescripția ar fi fost supusă prevederilor Decretului 167/1958.

Mun. C _____ i s-a cerut și a avut posibilitatea să se constituie parte civilă în procesul penal din data de 25.02.2008, acest lucru fiindu-i solicitat prin adresa DNA înregistrată sub nr. _____/25.02.2008, adresă însoțită de ordonanța din 25.07.2007 și de raportul de constatarea întocmit în baza rezoluției 29/P/2005 din 28.02.2007, în conformitate cu art. 15 C.p.civ. Cu referire la cazurile de retrocedare analizate, Mun. C _____ este informat că prin faptele săvârșite de către învinuiți, patrimoniul Primăriei C _____ a fost deposedat de terenuri în valoare de 28.690.275 USD și 11.313.347 Euro.

Cu adresa Primăriei C _____ nr. R _____/16.04.2008 a fost înaintat răspunsul către DNA, atașându-se HCL Mun. C _____ nr. 139/13.03.2008, prin care se comunica opțiunea de a nu se constitui parte civilă în procesul penal. Reclamanta și-a păstrat calitatea de parte vătămată și a fost citată de Curtea de Apel București

care i-a comunicat și rechizitorul. Reclamanta avea în continuare opțiunea de a constitui parte civilă până la constituirea actului de sesizare.

A arătat cele reținute cu autoritate de lucru judecat cu privire la rechizitoriu prin Decizia penală a ÎCCJ – pag. 167.

A susținut că, de la momentul citirii actului de sesizare la termenul de judecată din data de 04._____, pe toată durata cercetării judecătorești la data de 07.02.2019, timp de 7 ani, reclamanta a beneficiat în continuare de prevederile legale care-i dădeau dreptul de a întrerupe prescripția.

A punctat și alte momente importante care ar fi trebuit să convingă reclamanta să promoveze acțiunea civilă separată:

a) Încheierea Curții de Apel București din 20.04.2016 în care este consemnat că expertiza judiciară de evaluare a terenurilor din cazul de retrocedare Cocăneanu a fost depusă și comunicată părților, punându-li-se în vedere să formuleze eventualele obiecțiuni.

b) Neformulând obiecțiuni, reclamanta și-a însușit expertiza evaluatorie.

c) La data de 10.07.2020, Curtea de Apel București a achitat pârâțul A_____ A_____ sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 248 rap la art. 248 ind. 1 cu aplic. Art. 41 alin. 2 C.pen, art. 289 alin. 2 C.pen, cu aplic art. 41 alin. 2 C.pen, art. 323 alin. 1 și 2, cu aplic. art. 33 lit. a C. pen.

d) Reclamanta a achiesat la considerentele și dispozitivul sentinței civile nr. 148/F/10.07.2017 considerând că nu se impune să facă apel,

e) Cu ocazia judecății în apel, reclamanta nu a solicitat efectuarea unui supliment de expertiză și nici o nouă expertiză de evaluare, instanța de apel nu a considerat necesară efectuarea unei expertize, în lipsa acestora decizia penală nr. 32 a reținut paguba produsă reclamantei potrivit prejudiciului indicat în Raportul de constatare tehnico – științifică întocmit de DNA, corectat de expertiza judiciară de evaluare. De asemenea, a făcut referire la considerentele deciziei penale nr. 32 – f. 172.

Prevederile art. 19 alin. 2 C.p.pen. se aplică doar în situația în care în fața instanței civile, partea vătămată care nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, iar existența cauzei penale nu constituie un motiv de întrerupere a termenului de prescripție.

A invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune și potrivit art. 3 și 8 din Decretul nr. 167/1958, arătând că nu există nicio dispoziție legală care să condiționeze formularea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală de pronunțarea prealabilă a unei hotărâri penale în situația în care fapta ilicită este și infracțiune.

Art. 1394 N.C.Civ. extinde termenul general al prescrierii răspunderii civile delictuale până la data la care s-ar împlini prescripția răspunderii penale pentru fapta respectivă.

La data de 04.05.2021, pârâtul H_____ H__ a formulat întâmpinare și cerere de chemare în garanție. Prin întâmpinare, a invocat:

Excepția conexității prezentului dosar la dosarul nr. 2511/118/202,

Excepția prescripției dreptului material la acțiune.

În subsidiar, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

A solicitat obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea excepției prescripției dreptului material la acțiune a arătat următoarele:

Este de acord cu reclamanta cu privire la legea civilă aplicabilă, în sensul ca sunt aplicabile prevederile art. 6 alin. 2 din Noul Cod civil.

Având în vedere intervalul de timp în care s-a reținut că au fost săvârșite faptele ilicite calificate și ca infracțiuni (2001-2003), în aplicarea regulii tempus regit actum consacrată de art. 6 noul cod civil, analizarea antrenării răspunderii civile delictuale a pârâților este reglementată de normele cuprinse în vechiul Cod civil. Sunt aplicabile totodată și prevederile art. 6 alin. 4 din Noul Cod civil. În consecință, în cauză sunt aplicabile prevederile art. 8 alin. 1 din DECRETUL 167/1958.

În cauză, instanța de fond, respectiv CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, a fost sesizată în anul 2008, prin rechizitoriul nr. 29/P/2005 din 24.10.2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a II - a penală la data de 28.10.2008 sub nr. _____ . Deși în anul 2008 la data întocmirii rechizitoriului și la data sesizării CURTII DE APEL BUCUREȘTI, reclamanta în calitate de păgubit avea cunoștință atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea, nu s-a constituit parte civilă și deci nu a exercitat acțiunea civilă în procesul penal și nici nu a formulat o cerere de chemare în judecată în fața instanței civile.

Chiar reclamanta afirmă prin cererea de chemare în judecată că, prin aceeași decizie penală, ÎCCJ a constatat că persoanele vătămate Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul C _____ nu s-au constituit părți civile în cauză.

Este adevărat că, dacă nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, dar pot face acest lucru numai cu respectarea termenului de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 3 din DECRETUL 167/1958.

Având în vedere ca termenul de prescripție a început să curgă cel mai târziu în anul 2008, iar instanța civilă a fost sesizată în anul 2021, fără să existe nici un motiv de suspendare sau de întrerupere a termenului de prescripție extinctivă, în mod evident dreptul subiectiv civil al reclamantei s-a prescris.

În situația aditerii cererii de chemare în judecata principale împotriva paratului H _____ H ___, a solicitat admiterea cererii de chemare în garanție, respectiv, obligarea fiecărui chemat în garanție, reprezentat de ceilalți pârâți menționați în cererea de chemare în judecată la plata către paratul H _____ H __ a sumei de bani ce urmează a fi stabilită de instanță ca urmare a participației fiecăruia la săvârșirea faptei ilicite invocate de reclamant, în cazul plății de către pârâțul H _____ H __ a întregului prejudiciu de 4.491.657 de dolari, echivalent în lei la data plății, cauzat patrimoniului D __ D _____ D _____ D ___ infracțiunile săvârșite în cazul de retrocedare Cocăneanu, astfel cum au fost acestea constatate definitiv de Decizia Penală nr. 32/A/2019 pronunțată dosarul _____.

La data de 05.05.2021, pârâta I _____ I _____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, cu cheltuieli de judecată.

A argumentat că aplicarea ”legii vechi” nu comportă discuții, de vreme ce chiar reclamantul a întemeiat în drept cererea sa pe dispozițiile art. 998 — 999 din Codul civil 1864.

În motivarea excepției dreptului material la acțiune a invocat dispozițiile art. 1 al. 1 și art. 8 din Decretul nr. 167/1958, arătând că, în materia răspunderii civile delictuale, legea stabilește două momente alternative de la care începe a curge termenul prescripției extinctive: fie momentul subiectiv la care păgubitul a cunoscut, cumulativ, paguba și persoana pe care o consideră răspunzătoare de producerea ei, fie momentul obiectiv la care păgubitul trebuia să cunoască cele două elemente arătate.

A precizat că termenul prescripției începe a curge de la momentul obiectiv arătat numai dacă, anterior acestuia, păgubitul nu a cunoscut cele două elemente arătate de text (situație în care termenul prescripției începe a curge de la acest moment subiectiv), pe de o parte, iar, pe de altă parte, că termenul prescripției începe a curge, de la momentul obiectiv arătat, reglementarea acestuia fiind justificată tocmai ca sancțiune a lipsei de diligență a păgubitului în valorificarea măsurilor de protecție a propriului patrimoniu lăsate de lege la îndemâna sa și materializată în aceea că, dincolo de orice considerente subiective, la un anumit moment, acesta ”trebuia” să cunoască atât paguba, cât și persoana considerată răspunzătoare.

În cauza de față, astfel cum rezultă din considerentele sentinței penale nr. 148/F/10.07.2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II a civilă în dosarul nr. _____ (pag. 80), pe parcursul urmăririi penale, respectiv prin adresa din data de 19.02.2008 reclamantul a fost încunoștințat de organul de urmărire penală ”asupra tuturor detaliilor și împrejurărilor care au generat paguba în patrimoniul său”, fără însă a se constitui parte civilă.

Potrivit mențiunilor din sentința penală, înscrisurile care atestă împrejurarea mai sus arătată — reținută cu putere de lucru judecat în considerentele acestei hotărâri, nemodificată, sub acest aspect, prin decizia instanței de control judiciar — se regăsesc la paginile 332 — 334 din volumul 95 al dosarului de urmărire penală.

Din considerentele aceleiași sentințe penale rezultă că: ”Cu adresa nr. R29564/16.04.2008,

Primăria municipiului C _____ a înaintat copia hotărârii nr. 139/13.03.2008 prin care Consiliul local al municipiului C _____ s-a pronunțat în sensul că, întrucât nu există un raport de expertiză judiciară semnat de un expert judiciar autorizat ANEVAR neutru, nu se poate pronunța asupra existenței sau inexistenței unui prejudiciu cauzat Consiliului local (vol. 95, f. 335 - 336)”.

Sub aspectul prescripției dreptului material la acțiune, o asemenea poziție nu este însă relevantă, întrucât termenul prescripției începe a curge, cel mai târziu la data la care reclamantul trebuia să cunoască existența pagubei și a persoanelor considerate răspunzătoare, iar nu întinderea pagubei (cuantumul pretențiilor sale putând fi modificate pe parcursul soluționării dosarului penal, dacă s-ar fi constituit parte civilă). Or, întocmirea unui raport de expertiză ”semnat de un expert judiciar autorizat ANEVAR neutru” ar fi putut prezenta relevanță exclusiv sub aspectul întinderii pagubei, iar nu și sub aspectul existenței sale. Aceasta cu atât mai mult existența pagubei în patrimoniul UAT fusese semnalată reclamantului chiar de organul de urmărire penală.

Prin urmare, la data primirii adresei organului de urmărire penală, reclamantul trebuia să cunoască atât paguba, cât și persoanele răspunzătoare de producerea sa, astfel că, de la data menționată, a început a curge și termenul de prescripție a dreptului său material la acțiune.

Fără a cunoaște data la care reclamantul a primit adresa referită, este cert că, la data de 13.03.2008, intrase în posesia sa (de vreme ce chestiunea a format obiect al ordinii de zi a ședinței Consiliului Local C_____ desfășurate la data menționată), astfel că, în speță, termenul de prescripție a dreptului material la acțiune al reclamantului s-a împlinit cel mai târziu la data de 13.03.2011.

Este adevărat că, în cazul în care acțiunea civilă nu a fost exercitată în cadrul procesului penal, partea vătămată sau succesorii săi o pot exercita pe cale separată, însă numai în cadrul termenului de prescripție a dreptului material la acțiune, neexistând nicio dispoziție legală derogatorie de la această regulă.

La data de 04.05.2021, pârâtul T_____ R_____ M_____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocând, în motivarea excepției, aceleași apărări precum cele prezentate de pârâta I_____ I_____. De asemenea, a solicitat obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

La data de 05.05.2021, pârâtul M_____ R_____ - Ș_____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat:

- a) excepția netimbrării cererii de chemare în judecată;
- b) excepția nulității cererii de chemare în judecată, cu referire la art. 194 lit. d) din Codul de procedura civilă;
- c) excepția lipsei calității procesual active a D___ D_____ C_____;

d) excepția prescripției dreptului material la acțiune;

e) excepția inadmisibilității cererii.

De asemenea, a solicitat obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

A) Cu privire la excepția netimbrării cererii de chemare în judecată, a învederat dispozițiile art. 29 alin. 1 litera (i) din OUG nr. 80/2013, arătând că acțiunea promovată de reclamant este întemeiată pe dispozițiile art. 27 Cod procedura penală și art. 998 — 999 din Vechiul Cod Civil. Or, dispozițiile art. 27 Cod procedura penală fac vorbire de soluționarea acțiunii pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune de către instanța civilă doar în următoarele ipoteze:

- aceasta se desfășoară separat de procesul penal dar în paralel cu acesta - când partea vătămată nu se constituie parte civilă în procesul penal dar exercită totuși acțiunea civilă;

- persoana vătămată s-a constituit parte civilă, în procesul penal dar acesta a fost suspendat;

- punerea în mișcare a acțiunii penale a avut loc ulterior sau procesul penal a fost reluat după suspendare,

- acțiunea civilă a fost exercitată de procuror și au apărut probe noi cu privire la acoperirea prejudiciului.

Niciuna din ipotezele reglementate de legiuitor nu este incidentă în prezenta cauza. Ne aflăm într-o situație particulară în care sunt solicitate despăgubiri în temeiul Codului civil din 1864, fără a se putea realiza o conexiune cu prevederile specifice din Codul de procedura penală (i.e. art. 27) ce descriu ipotezele în care instanța civilă soluționează acțiunea privind despăgubirile cauzate părții vătămate. Prin urmare, „beneficiul” scutirii de taxa de timbru înfățișat de art. 29 alin. 1 litera (i) din OUG nr. 80/2013 nu poate fi aplicabil reclamantei din prezenta cauza, aceasta fiind datorată a-și timbra cererea „la valoare”, așa cum detaliază art. 3 din același act normativ.

B) A invocat dispozițiile art. 200 alin. 1 C.pr.Civ., cu referire la faptul că acțiunea civilă nu întrunește condițiile prevăzute de art. 194 lit. d) C.pr.Civ., întrucât reclamanta nu a indicat motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază cererea pentru fiecare persoană în parte, cu indicarea tuturor circumstanțelor concrete; legătura dintre fapta ilicită și prejudicial material; mecanismul producerii prejudiciului prin fapta licită descrisă pentru fiecare parat, cu referire concretă la terenurile prevăzute în anexă; motivele de fapt ale cererii de reparare a întregului prejudiciu prin echivalent; motivele de fapt ale răspunderii solidară a tuturor pârâților pentru întreg prejudicial solicitat. A analiza generic dispozițiile răspunderii civile delictuale, în condițiile în care în cauză sunt mai mulți pârâți, fără a se indica în concret fapta ilicită a fiecăruia, prejudiciul efectiv produs și fără a se indica pentru fiecare pârât în parte, legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, echivalează cu o lipsă a motivării acțiunii în fapt și în drept. Simplul fapt că persoanele pârâte au fost cercetate în cadrul aceluiași dosar penal nu presupune, sub aspectul laturii civile ca, pentru toate aceste persoane poate fi antrenată răspunderea civilă delictuală.

C) Cu privire la excepția lipsei calității procesual active a D___ D_____
C_____, a invocat considerentele Deciziei nr. 32/A pronunțată la data de 07.02.2019, cu privire la latura civilă a cauzei, în sensul că nu doar D___
D_____
C_____ a avut calitatea de persoană vătămată în dosarul penal, ci și STATUL R___ prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE.

Ba mai mult decât atât, prin hotărârea instanței supreme se stabilește ca Ministerul Finanțelor Publice în calitate sa de reprezentant al Statului Român trebuie să facă demersuri pentru a _____ imobile menționate în hotărâre.

D__ D_____ C_____ nu doar ca nu a precizat expres pentru care dintre terenuri a fost restabilită situația anterioara, dar nici nu face dovada că terenurile ce nu au fost recuperate ar aparține UAT și nu STATULUI ROMÂN. Simplul fapt că într-o cauză penală, ce a vizat mai mulți inculpați și mai multe persoane vătămate, a avut calitatea de parte vătămată și D__ D_____ C_____ nu ii conferă acestei instituții prerogativa de persoana îndreptățită să solicite întregul quantum al prejudiciului și nici nu ii dă acesteia în mod automat calitatea procesuală într-o cauză civilă.

UAT C_____ a precizat în repetate rânduri atât în faza de urmărire penală, dar și în fata instanței de fond că nu înțelege să se constituie parte civilă în dosarul penal întrucât aceasta nu a suferit nici un fel de prejudiciu, în susținerea acestei poziții în fata instanțelor penale, D__ D_____ C_____ a făcut trimitere printre altele, în mod constant la concluziile celor 2 expertize judiciare efectuate în dosarul de fond _____.

D) Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, a invocat prevederile art. 6 alin. 4 Cod Civil Nou, art. 201 din Legea 71/2011, art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, recursul în interesul legii nr. 1/2014, art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958.

Cauza penală din care izvorăsc pretențiile reclamantei a fost începută în anul 2005, constituindu-se dosarul penal nr. 29/P/2005. Prejudiciul invocat de reclamanta rezultă, pe de o parte, din dispozițiile de primar și, pe de altă parte, din raportul de

constatare tehnico-științifică întocmit în cursul urmăririi penale, în baza căruia a fost pronunțată și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 32/A/2019. La finalizarea cercetării penale, în data de 25.02.2008, Direcția Națională Anticorupție a trimis către Primăria Municipiului Constanta adresa nr. _____, prin care i-a solicitat să își exprime poziția cu privire la constituirea de parte civila în procesul penal. D__ D_____ D_____, prin Hotărârea Consiliului Local nr. 1369/13.03.2008, a ales să nu se constituie parte civila în procesul penal.

Momentul la care reclamanta a cunoscut sau cel puțin trebuia să cunoască atât prejudiciul invocat cât și persoanele responsabile este reprezentat de data de 25.02.2008.

E) Cu privire la excepția inadmisibilității cererii:

1. Excepția inadmisibilității cererii, ca urmare a aplicării art. 25 alin. 3 C.p.pen.:

Nici reclamanta, în calitate de parte vătămată, și nici Statul R_____, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de parte vătămată, nu s-au constituit părți civile (aspect reținut și de Înalta Curte de Casație și Justiție - în Decizia penală nr. 32/A/2019 - f. 359).

În aceste condiții, în temeiul art. 25 alin. 3 C. p. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus, pentru terenurile cu privire la care s-a instituit măsura sechestrului în faza de urmărire penală, respectiv 80 de terenuri (enumerare la pag. 363-367 din Decizia penală nr. 32/A/2019) restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii și a instituit în sarcina D__ D_____ D_____ și a Ministerului Finanțelor Publice obligația de a întreprinde, în condițiile legii civile, demersurile necesare pentru a _____.

De aici rezulta că Înalta Curte de Casație și Justiție a limitat accesul Municipiului C _____ pe calea acțiunii civile numai la întreprinderea demersurilor necesare pentru a _____ 80 de terenuri. Înalta Curte nu a stabilit și dreptul Unității Administrativ Teritoriale Municipiului C _____ de a face demersuri în condițiile legii civile pentru recuperarea terenurilor înstrăinate de persoanele condamnate sau a contravalorii acestora. Dacă instanța penală ar fi dorit ca reclamanta să întreprindă, în condițiile legii civile, demersurile necesare pentru a _____ bunurilor menționate în dispozițiile de primar anulate, dar înstrăinate, ar fi prevăzut în mod expres acest lucru în cuprinsul hotărârii.

Inadmisibilitatea formulării acțiunii civile pe cale separată după soluționarea definitivă a cauzei penale:

În aplicarea art. 27 alin. 1 C.p.pen. rezulta că, la data rezolvării în primă instanță a cauzei penale, acțiunea civilă pe cale separată trebuie să fie înregistrată deja pe rolul instanței civile. Aceste dispoziții nu permit înregistrarea unei acțiuni civile la instanță civilă după soluționarea cauzei penale în prima instanță și, cu atât mai mult, nu permit înregistrarea acțiunii civile după rămânerea definitivă a hotărârii penale. Mai mult, din interpretarea dispozițiilor art. 27 pct. 1 și 7 Cod procedura penală, rezulta că legea procesual penală nici nu permite introducerea unei acțiuni civile la instanța civilă pentru repararea prejudiciului produs printr-o faptă penală, dacă la momentul introducerii acțiunii civile fusese deja pusă în mișcare acțiunea penală.

Vechiul cod de procedura penală era mai permisiv în ceea ce privește exercitarea separată a acțiunii civile, dar tot obliga ca acțiunea civilă separată să fie introdusă la instanța civilă pe tot parcursul procesului penal, dar până cel mai târziu la data rezolvării definitive a cauzei penale. Ulterior acestui moment, nu mai poate fi exercitată separat acțiunea civilă.

A mai susținut că, față de art. 19 C.p.pen., acțiunea civilă separată a persoanei vătămate care nu s-a constituit parte civilă nu poate fi introdusă decât, cel mai târziu, până la judecarea definitivă a cauzei penale, și cu respectarea prescripției dreptului la acțiune, aceasta neputând fi introdusă după rămânerea definitivă a hotărârii penale de condamnare.

Inadmisibilitatea acțiunii civile, fata de faptul că despăgubirile solicitate au făcut obiectul confiscării speciale in procesul penal:

Bunurile dobândite de inculpați prin dispozițiile de primar anulate pot fi împărțite în 2 categorii:

- bunuri care erau pe numele inculpaților în momentul în care a fost emisă ordonanța de instituire a sechestrului și în raport cu care a fost luată măsura sechestrului judiciar, astfel încât acestea să nu poată fi înstrăinate pana la rămânerea definitivă a hotărârii ce urma sa fie data in procesul penal,

- bunuri care au fost înstrăinate de inculpați către cumpărători de bună-credință in schimbul unui preț.

Prima categorie de bunuri a fost restituită D__ D_____ D_____ D____ restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, în temeiul art. 256 și art. 25 alin. 3 Cod procedura penala. Pentru cea de-a doua categorie de bunuri, instanța penală a dispus confiscarea specială a sumelor obținute de inculpați din vânzarea bunurilor. Terenurile prevăzute in dispozițiile de primar anulate, dar care au fost înstrăinate de către beneficiarii nelegali și astfel nu au mai putut fi supuse măsurii sechestrului asigurator, au făcut parte din patrimoniul Municipiului Constanta. Pe cale de consecința, constatându-se nelegalitatea restituirii lor, D_____ D_____ avea dreptul ca aceste terenuri să reintre în patrimoniul său ori, daca

au fost înstrăinate către cumpărători de buna-credință, avea dreptul la contravaloarea acestora terenuri.

Pentru a obține astfel de despăgubiri, era necesar însă ca D__ D_____ D_____ să se constituie parte civilă în procesul penal sau să exercite acțiunea civilă pe cale separată, dar până la punerea în mișcare a acțiunii penale. Pentru că nu s-a introdus acțiune civilă separată la instanța civilă până la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale, ulterior acestui moment, acțiunea civilă separată nu mai poate fi introdusă nici pe parcursul procesului penal și nici după rămânerea definitivă a hotărârii penale de condamnare.

În această situație, pentru ca inculpații - beneficiarii nelegali să nu rămână în posesia contravalorii terenurilor atribuite nelegal și să nu păstreze astfel avantajul obținut ca urmare a săvârșirii infracțiunii, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus confiscarea sumelor de bani dobândite prin înstrăinarea terenurilor dobândite nelegal și a sancționat pasivitatea D__ D_____ D_____, care nici nu s-a constituit parte civilă în procesul penal și nici nu a introdus în termenul prevăzut de Codul de procedură penală acțiune civilă separată.

Urmare a sancționării pasivității D__ D_____ D_____, sumele de bani dobândite de inculpați prin înstrăinarea unor terenuri dobândite nelegal, în loc să _____, au intrat în patrimoniul statului prin confiscare.

A invocat prevederile art. 118 lit. e Cod penal 1969, art. 112 lit. e din Noul Cod penal, arătând că în Codul penal există o instituție creată special pentru situația în care, din diferite motive, persoana vătămată nu se constituie parte civilă în procesul penal și nici nu introduce acțiune civilă separată în condițiile Codului de procedură penală. În astfel de situații, bunurile sau sumele de bani dobândite prin infracțiune nu pot rămâne inculpaților. În prezent, unii dintre inculpați au achitat în totalitate

către ANAF sumele de bani la plata cărora au fost obligați, în timp ce alți inculpați se afla în procedura de executare silită pentru acestea. După recuperarea pe calea executării silite a tuturor sumelor de bani încasate de către inculpați din vânzarea terenurilor, inculpații nu vor mai rămâne cu niciun beneficiu material de pe urma infracțiunilor comise.

O eventuală admitere a prezentei acțiuni ar avea drept rezultat diminuarea nelegală a patrimoniului inculpaților și achitarea de către aceștia de două ori a contravalorii imobilelor de care au beneficiat în mod nelegal și pe care le-au înstrăinat (o dată către stat, prin confiscare, și a doua oară către reclamanta, prin exercitarea separată a acțiunii civile), ceea ce este inadmisibil.

Dacă reclamanta și-ar fi îndeplinit obligația legală de a se constitui parte civilă în procesul penal sau de a iniția acțiunea civilă separată până la momentul definitivării deciziei instanței penale, atunci sumele de bani indicate mai sus ar fi servit despăgubirii acesteia și nu ar mai fi făcut obiectul confiscării speciale.

Acțiunea introdusă de reclamantă este inadmisibilă și pentru următoarele argumente:

Este neîndoielnic faptul că, dacă reclamanta s-ar fi constituit parte civilă în procesul penal, sumele de bani confiscate în folosul statului ar fi fost atribuite acesteia. Astfel cum sunt determinate sumele cerute prin cererea de chemare în judecată, ele includ și totalul sumelor confiscate. Având în vedere că prejudiciul creat reclamantei a fost determinat de Înalta Curte de Casație și Justiție, dar confiscat în folosul statului, sumele cerute de reclamantă prin prezenta acțiune includ și prejudiciul determinat de ÎCCJ dar confiscat. Cu alte cuvinte, suntem în prezenta unei acțiuni de majorare a prejudiciului determinat de ÎCCJ.

O acțiune civilă separată însă pentru majorarea prejudiciului este inadmisibilă prin prisma prevederilor art. 27 pct. 6 Cod procedura penală. Pentru a introduce acțiune civilă separată sunt necesare două condiții:

- Prejudiciul să fie născut după constituirea ca parte civilă.

- Prejudiciul să fie descoperit după constituirea ca parte civilă.

În cauza, prejudiciul cerut de reclamantă nici nu a fost născut după constituirea ca parte civilă și nici nu a fost descoperit după acest moment, astfel încât acțiunea trebuie respinsă. Reclamanta a dispus de toate informațiile necesare constituirii de parte civilă. DNA a comunicat Consiliului Local raportul de constatare, din care rezulta atât atribuirea nelegală a unor terenuri, cât și subevaluarea. Având cunoștințe de aceste elemente, reclamanta nu poate cere prin prezenta acțiune diferența de prejudiciu altfel decât cum a fost determinat de ÎCCJ. Art. 27 pct. 1 se aplică și atunci când persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă, dar a introdus acțiune civilă separată în condițiile și termenele stabilite de Codul de procedura penală.

Inadmisibilitatea cererii, ca urmare a autorității de lucru judecat a Deciziei penale nr. 32/2019:

Cu privire la persoanele responsabile pentru achitarea prejudiciului ICCJ a stabilit quantumul sumelor ce vor fi supuse confiscării speciale nominalizând și persoanele obligate la plata lor, respectiv cesionarii din contractele de cesiune. Cu alte cuvinte, ICCJ, prin decizia pronunțată, a stabilit și persoanele fizice sau juridice care s-au îmbogățit fără just temei de pe urma săvârșirii de infracțiuni și a considerat că nu trebuie atrasă răspunderea solidară a funcționarilor publici care prin faptele lor au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu în folosul altor persoane. Aceasta indicare

expresă a persoanelor care sunt obligate la restituire prin angajarea răspunderii solidare a funcționarilor publici are putere de lucru judecat în fața oricăror alte autorități publice, fie ea și instanța civilă, aspect ce rezulta din dispozițiile art. 28 Cod procedura penală, invocat chiar de către reclamantă, încălcând puterea lucrului judecat stabilită de ICCJ prin înlăturarea răspunderii solidare a funcționarilor publici, în prezenta acțiune reclamanta cere tocmai în temeiul răspunderii solidare obligarea funcționarilor publici în solidar cu cesionarii la repararea prejudiciului creat, ceea ce este inadmisibil.

La data de 07.05.2021, pârâta J _____ J _____ J _____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției extinctive a dreptului material la acțiune și excepția inadmisibilității acțiunii.

În susținerea excepției prescripției, a invocat art. 1, art. 7, art. 8 din Decretul 167/1958, arătând că analiza prescripției extinctive se va face conform dispozițiilor Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, corelate cu dispozițiile din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, de unde rezulta faptul că prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil rămân supuse dispozițiilor legale care le -au instituit, termenul de prescripție al dreptului material la acțiune fiind de 3 ani, care începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

Reclamantul nu s-a constituit parte civilă în procesul penal și nu a făcut niciun demers pentru solicitarea vreunei sume de bani până în anul 2021, deși în dosarul penal nr. _____, la termenul din 04.04.2012, Curtea de Apel București a dat citire actului de sesizare a instanței.

A invocat dispozițiile art. 15 din Vechiul Cod de procedura penală. Chiar dacă la data de 01.02.2012 a intrat în vigoare noul Cod de procedura penală, constituirea

de parte civila se putea realiza până la începerea cercetării judecătorești, care a fost tot la termenul din 04.04.2012.

Raportat la faptul ca reclamantul nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, putea introduce o acțiune în pretenții la instanța civilă, data de la care a început să curgă termenul de prescripție extinctivă fiind 13.03.2008, ori cel mult 04.04.2012, iar la 13.03.2011 ori cel mai târziu la 04.04.2015 s-ar fi împlinit termenul de 3 ani pentru a interveni prescripția extinctivă a dreptului material la acțiune.

Termenul de prescripție extinctivă nu a fost întrerupt și nu a fost suspendat de actele din dosarul penal nr. _____, câtă vreme reclamantul a arătat în mod expres că nu s-a constituit parte civilă în acea cauză.

Potrivit regulii "nemo auditur propriam turpitudinem allegans", nimănui nu-i este îngăduit să se prevalaze în fața justiției de propria culpa pentru a valorifica un drept, invocând nerespectarea de către el însuși a unor norme legale.

În ceea ce privește instituirea unor termene, fie de prescripție, fie de decădere, pentru sesizarea unei instanțe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat ca este o caracteristică _____ și corespunde unei finalități importante, anume garantarea securității juridice, prin punerea oricărei persoane la adăpost de plângeri tardive, care de multe ori nu pot avea decât un caracter șicanator, precum și prin preîntâmpinarea erorilor judecătorești, în situația în care instanțele ar trebui să se pronunțe asupra evenimentelor îndepărtate în timp, greu de probat (CEDO, Stubbings s.a. c. Marea Britanie, hotărârea din 22 octombrie 1996, §51).

A invocat Decizia 1/2014 a Î.C.C.J.

În susținerea excepției inadmisibilității acțiunii, a arătat că prin Decizia Penală nr. 32/A/2019 pronunțată în dosarul _____, Î.C.C.J. a rezolvat acțiunea civilă: a desființat mai multe înscrisuri, și în temeiul art. 397 alin. (3) C.pr.pen. raportat la art. 256 C.pr.pen. și art. 25 alin. (3) C.pr.pen. a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul revenirii mai multor terenuri în domeniul public al statului sau, după caz, în domeniul public sau privat al Unității Administrativ Teritoriale D _____ D _____, punând în sarcina reclamantei obligația de a întreprinde, în condițiile legii civile, demersurile necesare pentru a _____ în privința cărora s-a restabilit situația anterioară.

Solicitarea pretențiilor de către reclamant nu mai este posibilă, câtă vreme s-a dispus restabilirea situației anterioare, în sensul revenirii terenurilor în domeniul public sau privat al reclamantului, prezenta acțiune fiind inadmisibilă.

A mai arătat că nu ne aflăm în ipoteza art. 27 alin. (6) din Codul de procedură penală, întrucât prejudiciul nu este născut după constituirea ca parte civilă (sau posibilitatea constituirii) și nici nu a fost descoperit după aceasta constituire (sau posibilitate de constituire), pentru că reclamantul a fost încunoștințat prin Adresa nr.29/P/2005 din 19.02.2008, iar la data de 16.04.2008, Primăria Municipiului C _____ a înaintat copia Hotărârii nr. 139/13.03.2008, prin care Consiliul local al Municipiului C _____ s-a pronunțat în sensul că, întrucât „nu există un raport de expertiză judiciară semnat de un expert judiciar autorizat ANEVAR, neutru, nu se poate pronunța asupra existenței sau inexistenței unui prejudiciu”.

La data de 04.05.2021, pârâtul C ___ C ___ C _____ a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția de nulitate a acțiunii, excepția de prescripție a dreptului la acțiune, excepția inadmisibilității cererii.

În ceea ce privește excepția nulității acțiunii, a susținut că cererea nu este motivată în fapt, în conformitate cu art.194 lit. d C.pr.civ. în sensul indicării de către

reclamant a prejudiciului concret cauzat de parat prin fapta ilicita si a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicita si prejudiciul pretins. A invocat dispozițiile art. 196 C.pr.civ., arătând că, în speță, cererea de chemare în judecată nu cuprinde motivele de fapt ale cererii de reparare a întregului prejudiciu prin echivalent și nici nu dezvoltă mecanismul de producere a prejudiciului prin faptele ilicite descrise cu referire concreta la măsurile dispuse de instanța penală pentru restituirea terenurilor (prezentate în anexa) care fac parte din Decizia penală nr. 32/A/17.02.2019,

În ceea ce privește excepția de prescripție a dreptului la acțiune, a arătat că prescripția este supusă legii care se aplică dreptului material la acțiune. Legiuitorul a așezat regulile ce conturează instituția prescripției extinctive pe tărâm material, atât în vechiul Cod civil cât și în noul Cod civil.

A învederat dispozițiile art. 2500 din Codul civil. Prin sintagma „drept material la acțiune”, se înțelege, conform al. 2 al art. 2500 NCC, dreptul de a constrânge o persoană, cu ajutorul forței publice, să execute o anumită prestație, să respecte o anumită situație juridică sau să suporte orice altă sancțiune civilă, după caz.

Ceea ce se stinge prin prescripție este doar dreptul material la acțiune, adică dreptul de a obține condamnarea paratului, nu și dreptul subiectiv însuși și nici dreptul procesual la acțiune, înțeles ca posibilitatea titularului de a se adresa instanței de judecată, de a formula cereri, de a solicita probe, de a invoca excepții, de a exercita căile legale de atac, de a solicita punerea în executare a hotărârii judecătorești.

În literatura de specialitate prescripția a fost definită ca fiind acea instituție juridică ce constă în stingerea dreptului la acțiune în sens material ca urmare a neexercitării lui în termenul stabilit de lege.

A învederat dispozițiile legale relevante pentru rezolvarea conflictului intertemporal _____/1958 privind prescripția extinctivă și dispozițiile Noului Cod Civil: art. 6 alin. 4 Cod civil, art. 201, art. 223 din Legea nr. 71/2011.

În acord cu aceste dispoziții legale, prescripțiile extinctive începute înainte de 1 octombrie 2011 și neîmplinite până la această dată, reprezentând situații juridice în curs de realizare, *facta pendencia*, rămân supuse legii vechi, dându-se satisfacție principiului respectării așteptărilor legitime ale părților.

Excepțiile de la această regulă — ce dau expresie revenirii la principiul aplicării imediate a legii civile noi, consacrat ca atare prin dispozițiile art. 6 alin. (5) din Codul civil și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil — au fost expres și limitativ instituite prin art. 202 și art. 203 din Legea nr. 71/2011, care se referă la cazurile de suspendare prevăzute de art. 2.532 pct. 6 și 7 din Codul civil, respectiv la cazul de întrerupere a cursului prescripției, prevăzut de art. 2.539 alin. (2) teza a II -a din Codul civil.

F___ de împrejurarea că dispozițiile art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu conțin nicio distincție, legea sub imperiul căreia prescripția a început să curgă va governa atât aspectele de drept material, cât și pe cele de drept procesual referitoare la prescripție, chiar dacă aceasta s-a împlinit după intrarea în vigoare a Codului civil.

De asemenea, s-a arătat că, dacă în privința prescripțiilor începute și neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, ca situații juridice în curs de realizare, rămân aplicabile dispozițiile legale sub imperiul cărora acestea au început să curgă, a fortiori, prescripțiile începute și împlinite la data intrării în vigoare a Codului civil, constituind *facta praeterita*, sunt supuse dispozițiilor sub imperiul cărora au început să curgă și s-au împlinit.

Aceasta soluție rezultă și din aplicarea principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 6 alin. (1) teza a II -a din Codul civil, precum și dintr-o interpretare per a contrarie a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Dispozițiile art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu pot conduce la înlăturarea regulii consacrate prin art. 201 din aceeași lege, întrucât aplicarea acestora este condiționată de lipsa unor prevederi exprese contrare. Or, art. 201 conține chiar astfel de dispoziții contrare, fiind lipsit de relevanță, din perspectiva problemei de drept analizate, faptul că procesul a început după data de 1 octombrie 2011.

Art. 6 alin. (4) din Codul civil și art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu fac decât să instituie derogări de la principiul aplicării imediate a legii civile noi pentru *facta pendencia*.

A invocat Decizia RIL nr.1/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin urmare, chestiunea prescripției urmează să fie analizată prin raportare la dispozițiile legii în vigoare la data nașterii dreptului la acțiune, respectiv Decretul nr. 167/1958.

Regula generală privind începutul prescripției extinctive este că prescripția începe să curgă la data nașterii dreptului la acțiune. Data nașterii dreptului la acțiune este data când dreptul subiectiv sau interesul legitim al reclamantei este încălcat sau, după caz, trebuia exercitat de către titularul său.

A invocat dispozițiile art. 8 din Decretul nr. 167/1958.

Așadar, legiuitorul leagă începerea prescripției dreptului la acțiunea în răspundere civilă delictuală de cunoașterea pagubei, deci a existenței acesteia, iar nu de cunoașterea cuantumului prejudiciului, a întinderii acestuia.

Prin Decizia nr. 1.231 din 20 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție Secția a II -a civilă a statuat că prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

În cauza, dreptul material la acțiune față de paratul C___ C___ H_____ s-a născut la data finalizării cercetării penale - 25.02.2008 - data la care reclamanta a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul și persoana care răspunde de el.

Acesta este momentul obiectiv care marchează în speța începutul curgerii termenului de prescripție.

Or, raportat la momentul obiectiv la care reclamanta putea și trebuia să cunoască prejudiciul și persoana răspunzătoare, acțiunea este prescrisă, fiind înregistrată cu depășirea termenului de 3 ani prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958.

În sfârșit, reclamanta nu a făcut dovada existenței vreunui caz de suspendare sau întrerupere a cursului prescripției, cazuri prevăzute limitativ de art. 2532 și art. 2539 Cod civil și care în raport de art. 6 alin. 5 din Codul civil și art. 5 al. 1 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2004 privind Codul civil, se analizează conform legii noi.

Tot astfel, fata de natura juridica a prescripției extinctive, supusa legii care se aplica dreptului material la acțiune, si in absenta unor norme legale care sa prevadă o excepție de la principiul neretroactivității legii civile, nu se poate retine incidenta art. 1394 Cod civil, care reglementează prorogarea termenului de prescripție in situația in care despăgubirea deriva dintr-un fapt supus de legea penala unei prescripții mai lungi decât cea civila. Pe de alta parte, in speța s -a împlinit si termenul de prescripție al răspunderii penale.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității cererii, a arătat că, în speță, instanța penala, a luat act ca nu exista constituire de parte civila, si in temeiul dispozițiilor art. 25 alin. 3 C.proc.penala, a dispus desființarea unor înscrisuri, restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii pentru un număr de 80 de terenuri enumerate la paginile 363-367 din Decizia nr. 32/A/2019 a ICCJ, urmând ca Ministerul Finanțelor Publice, ca reprezentant al Statului R_____ si Unitatea Administrativ Teritoriala D_____ D_____ sa întreprindă, in condițiile legii „demersurile necesare pentru a _____ in privința căror s -a restabilit situația anterioara”.

Totodată, in baza art. 118 al. flit. „e” din Codul penal (1969), instanța a dispus „confiscarea sumelor de bani dobândite de inculpați prin înstrăinarea unora dintre terenurile in proprietatea căror au intrat nelegal ca urmare a infracțiunilor săvârșite”.

Din interpretarea dispozițiilor art. 27 al. 1 Si al. 7 C.p.pen. rezulta ca acțiunea civila separata a persoanei vătămate care nu s-a constituit parte civila nu poate fi introdusa decât cel mai târziu, până la judecarea definitiva a cauzei penale. Cum prezenta acțiune civila separata a fost introdusa dupa rămânerea definitiva a hotărârii penale de condamnare, aceasta este inadmisibila.

Față de dispozițiile art. 27 al. 6 C.proc.penala, în cauza, prejudiciul afirmat de reclamanta nu a fost născut după constituirea ca parte civilă și nici nu a fost descoperit după acest moment.

Tot astfel, despăgubirile solicitate au făcut obiectul confiscării speciale în procesul penal.

Având în vedere că prejudiciul creat reclamantei a fost determinat de Înalta Curte de Casație și Justiție, dar confiscat în folosul statului, sumele cerute de reclamanta prin prezenta acțiune includ și prejudiciul determinat de ICCJ dar confiscat.

La data de 14.05.2021 a formulat întâmpinare pârâțul F___ F_____, prin care a invocat excepția netimbrării cererii de chemare în judecată, excepția prescripției dreptului material la acțiune și excepția inadmisibilității cererii, în motivarea cărora a expus aceleași argumente precum cele prezentate de pârâțul M_____ B___ B_____.

La data de 18.05.2021 au formulat întâmpinare pârâții G_____ G_____ G___ și E_____ E_____, prin care au invocat excepția de nulitate a acțiunii, excepția de prescripție a dreptului la acțiune, excepția inadmisibilității cererii, în motivarea cărora a expus aceleași argumente precum cele prezentate de pârâțul C___ C___ C_____.

La data de 02.06.2021, reclamantul a formulat note scrise cu privire la competența funcțională a instanței și răspuns la întâmpinările formulate de pârâți.

Cu privire la excepția netimbrării cererii de chemare în judecată au arătat că art. 27 C.p.pen. reglementează într-adevăr mai multe ipoteze în care acțiunea civilă se

soluționează separat de acțiunea penală în procesul penal. Contrar afirmațiilor paratului, una dintre aceste ipoteze este cea reglementată de alin. 1 din art. 27 în cuprinsul căruia se atestă dreptul persoanelor care nu s-au constituit parte civilă în procesul penal, de a introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune. Tocmai acesta este obiectul cererii de chemare în judecată din prezentul dosar —acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiunile săvârșite de către pârâți.

Argumentul pârâtului M_____ potrivit căruia acțiunea civilă în instanța civilă trebuie să se deruleze în paralel cu acțiunea penală din procesul penal, nu are suport legal.

Pârâtul tinde spre o interpretare restrictivă a prevederilor supra, care duce la o posibilă lipsă de efecte a textului de lege.

Art. 29 din DUG 80/2013, reglementează scutirea de la plata taxelor judiciare de timbru a acțiunilor civile promovate separat, pe calea unui proces civil, dacă pretențiile deduse judecătii decurg dintr-o cauză penală.

Această soluție se întemeiază pe principiul tratamentului egal în fața legii, consacrat de art. 16 alin. 1 din Constituție. Atât timp cât persoanele care se constituie parte civilă în dosarul penal sunt scutite de la plata unor taxe pentru cererea formulată, de același tratament trebuie să beneficieze și partea care alege calea unui proces civil separat.

Cu privire la excepția nulității întemeiate pe pretinsa nemotivare în fapt a cererii de chemare în judecată D___ (invocată de paratul C___ C___ C_____, G_____ G_____ D_____ și E_____ E_____) și pretinsa neîndeplinire de către D___ D_____ C_____ a condițiilor de legalitate

prevăzute de către dispozițiile art. 194 lit. d din codul de procedura civilă (invocata de către paratul M_____ R___ S_____):

În susținerea acestei critici, cei doi pârâți arată faptul că acțiunea nu ar cuprinde motivele de fapt. Suplimentar, pârâțul M_____ arată faptul că D__ D_____ D_____ nu ar fi indicat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea în sensul în care nu ar fi indicat motivele de fapt de drept pe care întemeiază cererea pentru fiecare persoană în parte.

Contrar aspectelor susținute, a expus atât motivele de fapt, cât și motivele de drept pe care s-a întemeiat, motiv pentru care o eventuala nerespectare a prevederilor art. 194 lit. d) și art. 200 alin. 1 din Codul de procedura civilă nu poate fi reținută.

Precizările de mai sus au făcut obiectul unei solicitări de precizare a acțiunii în dosarul _____. Or, fiecare complet de judecată își gestionează dosarul în mod independent.

Aceste precizări sunt în fapt aspecte ce ar putea fi susceptibile de eventuale clarificări odată cu începerea discuțiilor asupra fondului cauzei.

În cuprinsul cererii de chemare în judecată am expus întreaga situație de fapt cauzatoare de prejudicii, astfel cum a fost aceasta reținută inclusiv de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Împrejurarea că însăși motivarea ÎCCJ ar fi insuficientă pentru pârâți pentru a scoate în evidență infracțiunile săvârșite și implicit faptele ilicite cauzatoare de prejudicii, constituie o problemă ce excede discuției în speță de față.

Cu privire la excepția lipsei calității procesual active a D__ D_____
D_____, invocată de către pârâțul M____ B__ B_____, a arătat că, în speță,
calitatea sa procesuala activă rezulta din considerentele deciziei penale, în
patrimoniul subscrisei producându-se prejudiciul prin faptele penale constatate.

În acest sens, este important de avut în vedere faptul că terenurile vizate în speță au
fost atribuite din patrimoniul D__ D____ D_____.

De altfel, chiar ÎCCJ în cuprinsul considerentelor sale, ulterior analizării faptelor în
fiecare caz de retrocedare, statuează că prejudiciul a fost cauzat patrimoniului
Municipiului Constanta și nicidecum Statului R____, cu referire la pag. 203-204
din Decizia 32/2019.

Discuția cu privire în prejudicierea Statului R____, privește cazul Cazinoului din
Constanta și a terenului aferent, caz analizat la pag. 321-341 din considerentele
Deciziei penale nr. 32/2019, în care ÎCCJ a constatat expres prejudicierea Statului
roman ca urmare a faptelor prin care s-a dispus intabularea în favoarea
Municipiului Constanta cu titlu de proprietate, a suprafeței de 22.793 de mp de
plajă și ulterior vânzarea acesteia către cumpărătorii Cazinoului din Constanta.

Prin decizia penală se face distincție clară _____ parte din
domeniul public al Statutului R____ și terenurile care fac parte din domeniul
public sau privat al Municipiului Constanta.

Totodată, împrejurarea ca D__ D____ D_____ nu s-a constituit pane
civila nu echivalează cu renunțară la acoperirea prejudiciului cauzat prin
infrațiuni.

Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate invocate, a arătat, în principal, că sunt apărări fondul cauzei, solicitând unirea prezentelor excepții cu fondul cauzei.

Cu privire la inadmisibilitatea ca urmare a aplicării art. 25 alin. 3 ind. 2 Cod.p.penală.

Pârâții își motivează excepția pe o interpretare greșită Deciziei 32/2019 a ÎCCJ. In acest sens, se arata ea prin neconstituirea de parte civila, ÎCCJ ar fi limitat accesul UAT numai la întreprinderea demersurilor necesare pentru a _____ 80 de terenuri. Niciunul din argumentele nu pot fi avute in vedere, fiind lipsite de raționament juridic.

Deși D__ D_____ D_____ nu s-a constituit parte civila, instanța suprema a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii de infracțiuni în sensul revenirii unui număr de 80 de terenuri in domeniul public al statului, dupa caz în domeniul public ori privat at D__ D_____ C_____.

Contrar argumentelor pârâților, faptul că ÎCCJ a dispus restabilirea situației anterioare doar cu privire la 80 de terenuri și nu la toate rezultă din imposibilitatea obiectivă a acesteia de a restabili situația anterioară cu privire la toate terenurile atribuite prin dispozițiile de primar desființate de instanța penală.

Majoritatea terenurilor atribuite in anii de referință 2003-2005 au fost înstrăinate de-a lungul anilor către terți in privința cărora nu s-a stabilit vreo legătură cu infracțiunile săvârșite de persoanele condamnate, si nici elemente care sa probeze reaua credință a acestora.

A invocat principiul recuperării integrate a prejudiciului în materia răspunderii civile.

Cu privire la inadmisibilitatea ca urmare a formulării pe cale separată după soluționarea definitivă a cauzei penale, a susținut că, din interpretarea art. 27 C.p.pen. rezultă că prezenta acțiune introdusă în fața instanței civile se poate formula numai dacă persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în cadrul procesului penal sau dacă procesul penal a fost suspendat. Fapta penală atrage atât răspunderea penală, cât și răspunderea civilă.

Interpretarea pârâtei ar lipsi de conținut și de efecte prevederile art. 284 care prevăd autoritatea hotărârii penale în procesul civil și efectele hotărârii civile în procesul penal.

Cu privire la inadmisibilitatea față de faptul că despăgubirile solicitate au făcut obiectul confiscării speciale în procesul penal, au arătat că pârâții sunt în confuzie cu privire la scopul instituției confiscării speciale.

Contrar afirmațiilor acestora, confiscarea nu este o instituție ce ar fi creată special pentru situația în care din diferite motive, persoana vătămată nu se constituie parte civilă în procesul penal și nici nu introduce acțiunea civilă separată în condițiile codului de procedură penală.

Confiscarea și constituirea de parte civilă în procesul penală /exercitarea acțiunii civile pe cale separată — nu se exclud reciproc.

Confiscarea specială reglementată de codul de procedură penală reprezintă o măsură de siguranță ce constă în restrângerea drepturilor patrimoniale prin trecerea silită și

gratuită în proprietatea statului a anumitor categorii de bunuri a căror deținere este apreciată ca periculoasă pentru valorile sociale ocrotite.

Masurile de siguranță sunt sancțiuni preventive, luate de instanță față de persoanele care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, pentru a înlătura o stare de pericol generatoare de noi fapte prevăzute de legea penală, invocată de art. 107 CPP.

Cu privire la inadmisibilitatea ca urmare a autorității de lucru judecat a Deciziei penale 32/2019 cu privire la persoanele responsabile pentru achitarea prejudiciului, a arătat că răspunderea patrimonială revine tuturor persoanelor condamnate în procesul penal, astfel cum rezultă din simpla lecturare a deciziei penale. Fiecare dintre acești pârâți a avut o contribuție hotărâtoare ce a condus în final în devalizarea patrimoniului D__ D_____ C_____, ÎCCJ stabilind faptul că fiecare a avut atribuții bine stabilite în cadrul grupului infracțional.

Cu privire la inadmisibilitate ca urmare a faptului că latura civilă ar fi fost deja soluționată în dosarul penal, a arătat că prin confiscarea unor sume de bani, ÎCCJ nu a evaluat beneficiile necuvenite realizate de inculpați prin vânzarea terenurilor, ci identificând în contul acestora sume de bani având ca sursă înstreinarea terenurilor, a dispus măsura confiscării.

O eventuala constituire de parte civilă în dosarul penal nu ar fi exclus aplicarea măsurii confiscării speciale asupra sumelor de bani identificate cu titlu de contravaloare a unor terenuri dobândite prin infracțiuni și înstrăinate de inculpați.

Prejudiciul în speță nu a fost reparat în totalitate prin restabilirea parțială a situației anterioare, iar pe de altă parte, prejudiciul solicitat își are izvorul în infracțiunile săvârșite, nefiind vorba despre acțiune pentru majorarea prejudiciului, ci despre o acțiune pentru acoperirea prejudiciului suferit.

Contrar aprecierilor pârâților, art. 27 alin. 6 nu trebuie interpretat în sensul în care se aplică și atunci când persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă, dar a introdus acțiune civilă separată.

Cu privire la excepția prescripției dreptului material în acțiune, a solicitat respingerea, pentru următoarele argumente:

În drept, a invocat dispozițiile art. 1, art. 3, art. 7 alin.(1) din Decretul nr. 167/1958

În stabilirea datei de început a termenului trebuie în prealabil să se țină seama de mai multe circumstanțe.

Art. 1886 C.civ. prevede ca nicio prescripție nu poate începe a curge mai înainte de a se naște acțiunea supusă acestui mod de stingere, astfel ca prescripția nu poate curge înainte de a se naște dreptul la acțiune.

Acțiunea civilă întemeiată pe răspunderea civilă delictuală se prescrie în termenul de drept comun în materia drepturilor de creanță, de 3 ani, dar acest termen se calculează, conform art. 8 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958, de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

Din cele arătate rezultă ca această regulă specială de determinare a începutului prescripției extinctive în ipoteza acțiunii de răspundere civilă pentru prejudiciile cauzate prin fapte ilicite se caracterizează prin stabilirea a două momente alternative de la care prescripția poate începe să curgă:

1. Momentul subiectiv al cunoașterii pagubei și a celui care răspunde de ea și

2. Momentul obiectiv al datei la care păgubitul putea ori trebuia să cunoască aceste elemente.

În speță, cel mai devreme moment de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a se îndrepta împotriva pârâților este data de 19.02.2019, adică data pronunțării de către ICCJ a Deciziei 32/2019, acesta fiind momentul teoretic la care a luat cunoștință atât de cel/cei care a/au cauzat paguba în bugetul local, cât și întinderea acesteia, mai cu seamă în condițiile în care o parte dintre persoanele condamnate definitiv de ÎCCJ au fost inițial achitate în fond.

În niciun caz nu se poate considera faptul că termenul de prescripție ar începe să curgă de la data săvârșirii faptelor, mai ales în contextul în care mare parte din pârâți aveau putere de decizie în cadrul unității administrativ teritoriale.

Într-adevăr, stabilirea unui moment obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție este menită să sancționeze lipsa de diligență a persoanei prejudiciate, care deși deținea date și informații suficiente care conduceau spre concluzia rezonabilă că o anumită persoană este răspunzătoare pentru prejudiciu, nu depune diligentele necesare spre a valorifica aceste date și informații prin exercitarea dreptului material la acțiune.

Astfel, în speță, raportul juridic obligațional nu a existat până în momentul în care instanțele judecătorești nu au stabilit definitiv persoanele vinovate de comiterea unor fapte care se încadrau în sfera ilicitului penal, acela fiind și momentul — la care cei prejudiciați prin infracțiune pot acționa împotriva celor identificați ca fiind vinovați și a celor ținuți să răspundă pentru ei în vederea recuperării pagubelor.

În consecință, de la data rămânerii definitive a hotărârii penale de condamnare a inculpaților pentru săvârșirea infracțiunilor care au generat prejudiciile invocate, a început să curgă termenul de prescripție de trei ani, termen care nu era împlinit la data introducerii acțiunii.

Jurisprudența în materie este în sensul arătat mai sus. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât, în baza art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958, că în ceea ce privește repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, termenul de prescripție extinctivă are o durată de trei ani și curge de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Așadar, cunoașterea pagubei și cunoașterea persoanei care se face vinovată de producerea acesteia sunt două elemente distincte care trebuie să fie îndeplinite cumulativ pentru a determina curgerea termenului de prescripție.

În susținere, a invocat considerente din Decizia nr. 847 din data de 19 mai 2017 pronunțată de Secția 1 Civilă a ÎCCJ având ca obiect pretenții.

La data de 16.06.2021, pârâtul H_____ H__ a formulat răspuns la întâmpinările formulate de ceilalți pârâți, prin care a arătat își însușește excepțiile invocate de aceștia, excepții pe care urmează a le detalia în cuprinsul răspunsului la întâmpinare.

De asemenea, a formulat precizări cu privire la obiectul / valoarea cererii de chemare în garanție, prin care a arătat că suntem în prezența unei acțiuni întemeiate pe răspunderea civilă delictuală, care în măsură în care va fi admisă, îl va putea obliga pe pârâtul H_____ H__ la plata integrală a pretențiilor solicitate, având în vedere că suntem în prezența unei forme de răspundere solidară, potrivit disp. art. 1382 C.civ.

Disp. art. 1383 C.civ. stabilesc că între cei care răspund solidar, sarcina reparației se împarte proporțional în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului ori potrivit cu intenția sau gravitatea culpei fiecăruia.

Având în vedere că, potrivit disp. art. 28 C.proc.pen., hotărârea instanței penale are autoritate de lucru judecat numai în ceea ce privește existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o, nu și cu privire la existența prejudiciului și a vinovăției autorului faptei ilicite, înseamnă că prejudiciul trebuie dovedit în prezenta cauză. Cererea sa de chemare în garanție este o acțiune în regres întemeiată pe disp. art. 1456 C.civ., pentru partea de prejudiciu produsă de aceștia, prin raportare la gradul de participare al fiecăruia dintre pârâți la producerea prejudiciului, astfel cum acesta va fi stabilit de instanța de judecată odată cu soluționarea prezentei cauze.

La data de 15.07.2021, pârâțul F___ F_____ a formulat note de probațiune și punct de vedere în raport de răspunsul la întâmpinare al reclamantei în raport cu excepția inadmisibilității acțiunii față de faptul că despăgubirile solicitate au făcut obiectul confiscării speciale în procesul penal și în raport cu excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Cu privire la problema prescripției, a arătat că reclamanta omite să analizeze probele din dosar cu influența hotărâtoare asupra determinării momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție.

Reclamanta nu face nicio referire la adresa DNA din 25.02.2008 adresată Consiliului Local D_____ D___ care i s-a solicitat să își exprime poziția cu privire la constituirea de parte civilă în procesul penal. În adresa, au fost menționate toate detaliile dosarului penal, inclusiv numele tuturor inculpaților, faptele reținute în sarcina acestora și încadrarea lor juridică.

Reclamanta ignoră aceasta probă pentru că aceasta dovedește, fără îndoială, momentul la care reclamanta a cunoscut atât paguba cât și persoanele responsabile și, ca atare, momentul la care a început sa curgă termenul de prescripție.

De asemenea, reclamanta omite să facă vreo referire și la Hotărârea Consiliului Local nr. 1369/13.03.2008, prin care a ales să nu se constituie parte civila în procesul penal.

Decizia ÎCCJ nr. 847/19.05.2017 invocată de reclamantă este irelevantă în cauză. În această decizie, Înalta Curte afirmă că cele două aspecte — cunoașterea pagubei și cunoașterea persoanei care se face vinovata de producerea acesteia — sunt două elemente distincte care trebuie îndeplinite cumulativ pentru a determina curgerea termenului de prescripție. Aceasta interpretare este perfectă și, aplicând-o în cauza, observăm că reclamanta a cunoscut ambele elemente cumulative la momentul la care DNA i-a comunicat adresa din data de 25.02.2008.

Trebuie menționat că prin hotărârea de mai sus, invocată de reclamanta, inculpatul a fost achitat pentru că nu e autorul faptei ilicite și nu pentru că fapta nu e prevăzută de legea penală, ceea ce schimbă fundamental abordarea problemei. Din acest motiv, hotărârea invocată de reclamantă nu are relevanță în prezentul dosar.

La data de 16.09.2021, reclamanta a formulat precizări cu privire la punctul de vedere formulat de pârâtul F___ F_____ în raport de răspunsul în întâmpinare.

În acest sens, a arătat că, în speță, confiscarea specială s-a dispus în baza art. 118 lit. e Vechiul cod penal, conform căruia bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

În doctrina penală română, măsurile de siguranță au fost definite ca fiind sancțiuni de drept penal ce constituie măsuri de constrângere cu caracter preventiv, luate de instanța de judecată față de persoanele care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, pentru a înlătura o stare de pericol generatoare de noi fapte prevăzute de legea penală.

Opinia unanim acceptată în doctrina penală românească este aceea potrivit căreia măsurile de siguranță sunt sancțiuni de drept penal.

Distincția între sancțiunile penale și cele de drept penal a fost relevată în doctrina penală română de către profesorul V _____ D-----, în anul 1939 (și reiterată în anul 1972), care a arătat că pedepsele sunt sancțiuni penale și totodată sancțiuni de drept penal, în timp ce măsurile de siguranță sunt doar sancțiuni de drept penal.

Spre deosebire de pedepse, care sunt întotdeauna consecința răspunderii penale, măsurile de siguranță sunt determinate de starea de pericol, evidențiată prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, indiferent dacă fapta este sau nu infracțiune, și au un caracter eminent preventiv.

Potrivit art. 118 alin. (1) lit. e) C. pen. de la 1968, sunt supuse confiscării speciale: bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, iar potrivit art. 118 alin. 4 și 5 C. pen., dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora; se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Din prevederile legale și din practica instanțelor judecătorești reiese clar scopul distinct al sancțiunii preventive de confiscare specială, respectiv eliminarea pericolului social generat de majorarea nejustificată a patrimoniului ca urmare a săvârșirii unor fapte prevăzute de legea penală.

În practica instanțelor judecătorești, s-a apreciat, în privința naturii juridice a confiscării speciale, ca aceasta reprezintă o sancțiune preventivă cu caracter strict personal căreia nu i se aplică dispozițiile legii civile privitoare la solidaritate: spre deosebire de dispozițiile inserate în art. 2 alin. (2) C. pen. care consacră incidența legii penale mai favorabile în cazul măsurilor de siguranță, dispozițiile cuprinse în art. 12 alin. (2) din Codul penal de la 1968 statuau principiul aplicării imediate a legii care prevede măsuri de siguranță, aplicabile și faptelor prevăzute de legea penală săvârșite anterior intrării în vigoare a acesteia.

Cu atât mai mult, având în vedere caracterul strict personal al sancțiunii preventive, nu putem interpreta faptul că sumele confiscate ar avea ca scop repararea prejudiciului provocat de pârâtul F___ F_____.

Tot în practica judiciară s-a decis că măsura confiscării are caracterul unei sancțiuni de drept penal, și nu de despăgubire civilă. Pe cale de consecință, caracterul de sancțiune de drept penal al confiscării speciale exclude posibilitatea unei obligații solidare. Dacă o infracțiune s-a comis în participație și folosul a fost împărțit între participanți, aceștia nu pot fi obligați în solidar la plata sumelor reprezentând valorile confiscate, ci fiecare va fi obligat la restituirea bunurilor corespunzătoare părții care i-a revenit³.

În interpretarea pârâtului, bunurile dobândite prin săvârșirea infracțiunii au fost confiscate drept urmare a neconstituirii ca parte civilă a subscrisei. Or, în situația de față s-a dispus confiscarea doar a bunurilor dobândite de I___ I_____, E__ D____, S___ B____ G____, I_____ V_____, B_____ C_____, C-

-- M____, G---- G_____, P_____ C_____ și P_____ M_____ și nu a bunurilor dobândite de toți condamnații din cadrul procesului penal.

Sumele totale confiscate pentru toate cele 6 cazuri de retrocedări ilegale sunt de 3.079.408 Euro și 873.020 \$, din prejudiciul total reținut de ÎCCJ pentru toate cele 6 cazuri de retrocedări ilegale în cuantum de 27.499.846 Euro și 12.625.983 \$, astfel că, raportat atât la valoarea prejudiciilor constatate prin decizia penala 32/A/2019, cât și la faptul că s-a dispus confiscarea bunurilor doar pentru o parte dintre condamnații a căror răspundere a fost reținută, scopul confiscării nu poate fi apreciat ca fiind altceva decât o sancțiune preventivă pentru înlăturarea stării de pericol, având cu totul alt rol față de acoperirea prejudiciului cauzat prin săvârșirea infracțiunilor.

Reclamantul a arătat că a exclus din cererea de acoperire a prejudiciului toate terenurile recuperate în natură și terenurile pentru care au fost începute procedurile de recuperare în natură.

Totodată, sumele pentru care s-a dispus confiscarea nu acoperă prejudiciile stabilite de ÎCCJ prin aceeași decizie penală; sumele solicitate în prezentul dosar reprezintă contravaloarea terenurilor pentru care recuperarea în natură nu mai este posibilă; sumele reprezentând prejudiciul cauzat de condamnați includ atât sumele constând în acordarea de măsuri compensatorii peste echivalentul suprafeței la care notificatoarea era îndreptățită, cât și valoarea prejudiciului cauzat ca urmare a subevaluării unor terenuri.

Nu se poate considera faptul că termenul de prescripție ar începe să curgă de la data sesizării instanței de fond Curtea de Apel București din data de 28.10.2008, prin rechizitoriul nr. 29/P/2005 din 24.10.2008, cum în mod eronat susține pârâțul.

Faptul că s-a înregistrat pe rolul instanței de judecată dosarul penal nr. _____ nu echivalează cu identificarea prejudiciului și a persoanelor responsabile pentru generarea prejudiciilor, stabilirea acestora fiind atribuția instanței de judecată, în urma pronunțării unei hotărâri definitive.

Mai mult, modalitatea de formulare a textului legal nu lasă loc de interpretare în sensul că termenul de prescripție se calculează de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea și nu de la data la care păgubitul are indicii privind paguba și pe cel care răspunde de ea. Or, în lipsa unei hotărâri definitive nu se poate considera că un act de sesizare a instanței penale stabilește fără niciun dubiu atât prejudiciul cât și persoana responsabilă, în condițiile în care litigiul penal este guvernat de prezumția legală a nevinovăției celor trimiși în judecată.

Astfel, în speță, raportul juridic obligațional nu a existat și nici nu era apt de a crea subscrisei convingerea cu privire la existența faptei prejudiciabile și a persoanelor vinovate până în momentul în care instanțele judecătorești nu au stabilit definitiv persoanele vinovate de comiterea unor fapte care se încadrează în sfera ilicitului penal, acela fiind și momentul la care cei prejudiciați prin infracțiune pot acționa împotriva celor identificați ca fiind vinovați și a celor ținuți să răspundă pentru ei în vederea recuperării pagubelor.

În consecință, de la data rămânerii definitive a hotărârii penale de condamnare a inculpaților pentru săvârșirea infracțiunilor care au generat prejudiciile invocate, a început să curgă termenul de prescripție de trei ani, termen care nu era împlinit la data introducerii acțiunii.

La data de 21.09.2021, pârâtul A____ A__ a formulat concluzii cu privire la excepția nulității cererii de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia.

La termenul de judecată din data de 21.09.2021, instanța a pus în discuția părților excepțiile invocate de pârâți prin întâmpinare, respectiv, excepția netimbrării, excepția nulității cererii de chemare în judecată, excepția inadmisibilității, excepția lipsei calității procesuale active, excepția prescripției dreptului material la acțiune, admisibilitatea în principiu a cererii de chemare în garanție, în subsidiar, disjungerea și suspendarea acesteia, precum și excepția nulității cererii de chemare în garanție.

În probațiune, a fost administrată proba cu înscrisuri în soluționarea excepției de prescripție.

Au depus concluzii scrise reclamantul și pârâții H____ H__, A____ A__, M____ B__ B____, J____ J____ J____, F__ F____ B____, P____ și T____ R____ – M____, iar pârâții E____ E____ și G____ G____ a depus practică judiciară.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Analizând cu prioritate excepția de netimbrare, Tribunalul constată că aceasta este nefondată, urmând a fi respinsă ca atare, pentru următoarele argumente:

În drept,

Art. 29 din OUG 80/2013:

(1)Sunt scutite de la plata taxei judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, ordinare și extraordinare, referitoare la:

i)cauzele penale, inclusiv despăgubirile civile pentru prejudiciile materiale și morale decurgând din acestea.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea având ca obiect obligarea pârâților, în solidar, la plata unui prejudiciu pretins a fi produs printr-o faptă ilicită ce constituie infracțiune pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a pârâților pe dispozițiile art. 27 C.p.pen. și instituția răspunderii civile delictuale, deci, reclamantul a investit instanța cu o acțiune având ca obiect despăgubiri materiale decurgând dintr-o cauză penală. Făcând referire la dispozițiile art. 27 C.p.pen, reclamantul a redat doar dispozițiile alin. 1 ale art. 27 C.p.pen: Dacă nu s-au constituit parte civilă în procesul penal, persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune. În acest sens, instanța constată că aceasta este singura ipoteză avută în vedere de reclamant și, de altfel, singura aplicabilă cererii deduse judecării.

Pârâții M_____ B___ B_____ și F___ F_____, în susținerea excepției de netimbrare, au susținut că art. 27 C.p.pen. face vorbire de soluționarea acțiunii pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune de către instanța civilă doar în următoarele ipoteze:

- aceasta se desfășoară separat de procesul penal dar în paralel cu acesta - când partea vătămată nu se constituie parte civilă în procesul penal dar exercita totuși acțiunea civilă;

- persoana vătămată s-a constituit parte civilă, în procesul penal dar acesta a fost suspendat;

- punerea în mișcare a acțiunii penale a avut loc ulterior sau procesul penal a fost reluat după suspendare,

- acțiunea civilă a fost exercitată de procuror și au apărut probe noi cu privire la acoperirea prejudiciului.

De asemenea, în susținerea excepției de netimbrare au susținut că niciuna din ipotezele reglementate de legiuitor nu este incidentă în prezenta cauză.

Or, raportat la motivele invocate de pârât în susținerea excepției, Tribunalul constată că aceasta este nefondată, întrucât art. 27 alin. 1 C.p.pen. nu cuprinde nicio mențiune în sensul că pentru exercitarea acțiunii civile pe cale separată, aceasta ar trebui să se desfășoare în paralel cu soluționarea acțiunii penale.

Așadar, nu ne aflăm într-o situație particulară în care sunt solicitate despăgubiri în temeiul Codului civil din 1864, fără a se putea realiza o conexiune cu prevederile specifice din Codul de procedura penală (i.e. art. 27) ce descriu ipotezele în care instanța civilă soluționează acțiunea privind despăgubirile cauzate părții vătămate, ci, în raport de principiul disponibilității părților, conform art. 9 alin. 2 C.p.civ., cererea reclamantului reprezintă o acțiune civilă având ca obiect despăgubiri materiale decurgând dintr-o cauză penală, scutită de plata taxei judiciare de timbru, conform art. 29 alin. 1 lit. ii din OUG nr. 80/2013.

Analizând excepția nulității cererii de chemare în judecată, Tribunalul constată că aceasta este nefondată, urmând a fi respinsă ca atare pentru următoarele argumente:

În drept,

Art. 196 alin. 1 C.p.civ.: Cererea de chemare în judecată care nu cuprinde numele și prenumele sau, după caz, denumirea oricăreia dintre părți, obiectul cererii,

motivele de fapt ale acesteia ori semnătura părții sau a reprezentantului acesteia este nulă. Dispozițiile art. 200 sunt aplicabile.

Reclamanții au indicat motivele de fapt pe care își întemeiază cererea, cu indicarea considerentelor și a soluției din Decizia penală nr. 32/17.02.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și cu indicarea modului de calcul al prejudiciului solicitat.

În ceea ce privește motivele de drept, cu prioritate, Tribunalul reține că neindicarea motivelor de drept ale cererii de chemare în judecată nu reprezintă un motiv de nulitate a cererii, în condițiile art. 196 alin. 1 C.p.civ. De altfel, reclamantul a indicat dispozițiile legale pe care și-a întemeiat acțiunea, fiind argumentate, distinct, condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta ilicită, inclusiv sub aspectul argumentării solidarității pârâților.

Analizând excepțiile de inadmisibilitate invocate, reține următoarele:

Excepția de inadmisibilitate a cererii ca urmare a aplicării art. 25 alin. 3 C.p.pen. (invocată de pârâții M____ B__ B____, F__ F____) vizează în esență susținerea că, prin aplicarea art. 25 alin. 3 C.p.pen., instanța penală a limitat accesul UAT Mun. C_____ pe calea acțiunii civile numai la întreprinderea demersurilor necesare pentru recuperarea terenurilor înstrăinate de persoanele condamnate sau a contravalorii acestora.

Art. 245 C.p.civ.: Excepția procesuală este mijlocul prin care, în condițiile legii, partea interesată, procurorul sau instanța invocă, fără să pună în discuție fondul dreptului, neregularități procedurale privitoare la compunerea completului sau constituirea instanței, competența instanței ori la procedura de judecată sau lipsuri referitoare la dreptul la acțiune urmărind, după caz, declinarea competenței,

amânarea judecării, refacerea unor acte ori anularea, respingerea sau perimarea cererii.

Art. 25 (3) C.p.pen: Instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

În dosarul penal nr. _____, UAT Mun. C _____ nu s-a constituit parte civilă, sens în care instanța penal a făcut aplicarea art. 25 alin. 3 C.p.pen.

Această împrejurare nu implică inexistența dreptului de acces la o instanță civilă pentru a deduce judecării pretențiile civile ale persoanei vătămate cu privire la acoperirea prejudiciului produs prin infracțiune, astfel că excepția inadmisibilității din această perspectivă va fi respinsă nefondată. Față de dispozițiile art. 248 C.p.civ., Tribunalul constată totodată că argumentele aduse în susținerea excepției constituie chestiunii ce pun în discuție însuși fondul dreptului dedus judecării, iar nu un simplu incident procedural legat de admisibilitatea acțiunii formulate.

Excepția de inadmisibilitate a formulării acțiunii civile pe cale separată după soluționarea definitivă a cauzei penale (invocată de pârâții M _____ B _____ B _____, F _____ F _____), raportat a dispozițiile art. 27 alin. 1 și 7 C.p.pen., vizează în esență susținerea că acțiunea civilă separată a persoanei vătămate care nu s-a constituit parte civilă nu poate fi introdusă decât, cel mai târziu, până la judecarea definitivă a cauzei penale, aceasta neputând fi introdusă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Art. 27: Cazurile de soluționare a acțiunii civile la instanța civilă

(1) Dacă nu s-au constituit parte civilă în procesul penal, persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune.

(7) În cazul prevăzut la alin. (1), judecata în fața instanței civile se suspendă după punerea în mișcare a acțiunii penale și până la rezolvarea în primă instanță a cauzei penale, dar nu mai mult de un an.

O asemenea interpretare a dispozițiilor art. 27 alin. 1 și 7 C.p.pen. este lipsită de fundament legal, câtă vreme art. 27 alin. 1 C. p.pen. nu prevede nicio limitare temporală cu privire la introducerea acțiunii civile în fața instanței civile, în ipoteza în care persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, iar împrejurarea că, potrivit alin. 7 al art. 27 C.p.pen., intervine suspendarea acțiunii civile, nu exclude posibilitatea formulării pe cale separată a acțiunii civile și, deci, nu implică inadmisibilitatea formulării unei acțiunii civile de către persoana vătămată după soluționarea definitivă a cauzei penale, astfel că excepția inadmisibilității din această perspectivă va fi respinsă nefondată.

Excepția inadmisibilității acțiunii civile față de faptul că despăgubirile solicitate au făcut obiectul confiscării speciale în procesul penal (invocată de pârâții M _____ B _____, F _____ F _____) vizează în esență susținerea că, prin aplicarea art. 25 alin. 3 C.p.pen., s-a dispus confiscarea anumitor sume de bani, or, admiterea acțiunii civile ar avea drept rezultat diminuarea nelegală a patrimoniului condamnaților și achitarea de către aceștia de 2 ori a contravalorii imobilelor de care au beneficiat în mod nelegal și pe care le-au înstrăinat.

Față de dispozițiile art. 248 C.p.civ. Tribunalul constată că argumentele aduse în susținerea excepției constituie chestiunii ce pun în discuție însuși fondul dreptului dedus judecății, iar nu un simplu incident procedural legat de admisibilitatea

acțiunii formulate, sens în care excepția inadmisibilității din această perspectivă va fi respinsă nefondată.

Excepția inadmisibilității acțiunii civile față de faptul că suntem în prezența unei acțiuni de majorare a prejudiciului determinat de ÎCCJ, (invocată de pârâții M_____ B___ B_____, F___ F_____) vizează în esență susținerea că sumele cerute prin prezenta acțiune includ sumele de bani confiscate în folosul statului, iar raportat la dispozițiile art. 27 alin. 6 C.p.pen., reclamanta nu ar putea cere decât diferența de prejudiciu.

Cu prioritate, Tribunalul constată că reclamantul nu și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 27 alin. 6 C.p.pen. (Persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce acțiune la instanța civilă, pentru repararea prejudiciului născut ori descoperit după constituirea ca parte civilă.)

Față de dispozițiile art. 248 C.p.civ. Tribunalul constată că argumentele aduse în susținerea excepției constituie chestiunii ce pun în discuție însuși fondul dreptului dedus judecății, iar nu un simplu incident procedural legat de admisibilitatea acțiunii formulate, sens în care excepția inadmisibilității din această perspectivă va fi respinsă nefondată.

Excepția inadmisibilității acțiunii civile față de autoritatea de lucru judecat a deciziei penale nr. 32/2019 cu privire la persoanele responsabile pentru achitarea prejudiciului, (invocată de pârâții M_____ B___ B_____, F___ F_____) vizează în esență susținerea că ÎCCJ a stabilit și persoanele fizice sau juridice care s-au îmbogățit fără just temei de pe urma săvârșirii infracțiunii și a considerat că nu trebuie atrasă răspunderea solidară a funcționarilor publici.

Tribunalul constată că, prin decizia penală nr. 32/2019, nu s-a analizat răspunderea civilă a condamnaților, în condițiile în care persoana vătămată Mun. C _____ nu s-a constituit parte civilă în cauza penală, astfel că nu poate fi vorba despre vreo inadmisibilitate de formulare a acțiunii civile în fața instanței civile din această perspectivă.

Excepția inadmisibilității acțiunii civile invocată de pârâta J _____ J _____ J _____ vizează susținerea că instanța penală ar fi rezolvat acțiunea civilă, iar solicitarea pretențiilor de către reclamant este inadmisibilă, câtă vreme s-a dispus restabilirea situației anterioare, în sensul revenirii terenurilor în domeniul public sau privat al reclamantului.

Or, această susținere este nefondată, instanța penală nu a soluționat acțiunea civilă, ci a făcut aplicarea art. 25 alin. 3 C.p.pen. și art. _____. În procesul penal (desigur, și procesul civil), acțiunea civilă este guvernată de principiul disponibilității părților. În absența unei acțiuni civile instanța penală, conform principiului oficialității, nu procedează decât la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

Prin urmare, excepția inadmisibilității din această perspectivă va fi respinsă nefondată.

Excepția inadmisibilității acțiunii civile invocată de C ____ C ____ C _____, G _____ G _____ și E _____ E _____ vizează în esență aceleași aspecte precum cele mai sus analizate, urmând a fi respinsă, pentru aceleași argumente, ca nefondată.

Excepția lipsei calității procesual active a reclamantului invocată de pârâțul M _____ B ____ B _____ urmează a fi respinsă ca nefondată, față de dispozițiile art. _____

248 C.p.civ., Tribunalul constatând că argumentele aduse în susținerea excepției constituie chestiunii ce pun în discuție însuși fondul dreptului dedus judecării, iar nu un simplu incident procedural legat de admisibilitatea acțiunii formulate, în același sens fiind și dispozițiile art. 36 C.p.civ.

Art. 36C.p.civ.: Calitatea procesuală

Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.

În ceea ce privește prescripția dreptului material la acțiune, reține următoarele:

În fapt,

Reclamantul a solicitat obligarea în solidar a pârâților condamnați prin Decizia penală nr. 32/2019 pronunțată de ÎCCJ în dosarul nr. _____, la plata prejudiciului parțial cauzat bugetului UAT Mun. C_____, prin infracțiunile săvârșite în cazul de retrocedare Cocăneanu, astfel cum acestea au fost constatate prin decizia penală – fapte săvârșite în perioada 2001 – 2002.

Cu prioritate, în privința instituției prescripției extinctive, trebuie stabilită legea civilă aplicabilă în timp.

Conform dispozițiilor art. 201 din Legea nr. 71/2011, Prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

Prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii nr. 1/2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, art. 201 și art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4), art. 2.512 și art. 2.513 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, stabilește că prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011.

În drept, Codul Civil anterior:

Art. 998:

Orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara.

Art. 1003:

Când delictul sau cvasi-delictul este imputabil mai multor persoane, aceste persoane sunt ținute solidar pentru despăgubire.

În temeiul art. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege, și anume în termenul de 3 ani, conform art. 3 din același act normativ. Potrivit art. 7 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune, acest termen general aplicându-se și drepturilor de creanță prescriptibile extinctiv, conform art. 21 din același act normativ, iar pentru calcularea acestuia trebuie stabilit momentul de la care începe să curgă prescripția extinctivă, data nașterii dreptului de creanță. Potrivit ar. 8 alin. 1 din Decret, prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

Termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea. Legea stabilește două momente alternative de la care prescripția poate începe să curgă, respectiv momentul subiectiv al cunoașterii pagubei și a celui care răspunde de ea și momentul obiectiv al datei la care păgubitul putea ori trebuia să cunoască aceste elemente.

În concret, data de la care începe să curgă termenul de prescripție nu se raportează numai la momentul la care creditorul a luat cunoștință de pagubă și pe cel care răspunde de ea, ci și la data când trebuia să cunoască aceste împrejurări. În acest fel criteriul subiectiv este dublat de unul obiectiv ce se concretizează în momentul când păgubitul trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Legea prevede, practic, două momente alternative din care începe să curgă termenul de prescripție, unul de natură subiectivă și altul de natură obiectivă. Momentul subiectiv este acela în care victima a cunoscut atât paguba, cât și persoana care răspunde de ea. Astfel, celui păgubit nu i se poate pretinde să introducă o acțiune în justiție pentru repararea prejudiciului, înainte de a cunoaște faptul producerii prejudiciului și persoana care este răspunzătoare de producerea lui. Astfel determinat, acest moment prezintă însă neajunsul de a putea amâna la nesfârșit începerea cursului prescripției, datorită lipsei de diligență a celui păgubit.

Tocmai de aceea, legiuitorul a intervenit cu o corecție, atașând momentului subiectiv și un moment cu determinare obiectivă. Acest moment, considerat îndeobște a fi unul obiectiv, este acela în care victima trebuia să cunoască atât prejudiciul, cât și persoana care este responsabilă de producerea lui.

În ceea ce privește persoana juridică, posibilitatea și obligația de a cunoaște existența prejudiciului și a persoanelor care răspund de pagubă se raportează la organele sale de conducere.

Potrivit art. 21 alin. 1 din Legea nr. 215/2001, Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. (...) Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

Art. 10 din Legea nr. 215/2001: Autoritățile administrației publice locale administrează sau, după caz, dispun de resursele financiare, precum și de bunurile proprietate publică sau privată ale comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, în conformitate cu principiul autonomiei locale.

Art. 1 din Legea nr. 215/2001 definește autoritățile administrației publice locale: autorități deliberative - consiliul local, autorități executive – primarii municipiilor.

Art. 3 din Legea nr. 215/2001:

(1) Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în

interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii.

(2) Acest drept se exercită de consiliile locale și primari, precum și de consiliile județene, autorități ale administrației publice locale alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat.

Față de aceste dispoziții legale, rezultă că, în privința unității administrativ – teritoriale, posibilitatea și obligația de a cunoaște existența prejudiciului și a persoanelor care răspund de pagubă se raportează la autoritățile administrației publice locale, respectiv, primar și consiliul local. Dispozițiile acestui articol le completează pe cele ale articolului anterior, referindu-se tot la bunurile materiale și resursele financiare ale unităților administrativ-teritoriale.

De observat este însă faptul că această normă este mai detaliată. Astfel, în primul rând, ea se referă atât la bunuri proprietate publică ale comunelor, orașelor și județelor, cât și la bunuri proprietate privată a acestora. De aici și atribuțiile diferențiate, consacrate de normă, ale autorităților administrației publice locale: în primul caz (cu privire la bunurile proprietate publică), norma se referă la administrarea lor, în timp ce în al doilea caz (cu privire la bunurile proprietate privată), norma consacră și dreptul de dispoziție asupra acestora.

Textul de lege mai precizează, în partea finală că dreptul de a administra sau de a dispune, după caz, de resursele materiale și financiare ale autorităților administrației publice locale se exercită „în conformitate cu principul autonomiei locale”.

... citeste mai departe (-)

P____ M_____, Legea administrației publice locale din 30-sep-2007, Wolters Kluwer

În fapt,

Prin adresa din data de 20.02.2008 (f. 22-24 vol. II), Consiliul Local al Mun. C _____ a fost încunoștințat de organul de urmărire penală cu privire la obiectul dosarului penal nr. 29/P/2005, fiind indicate persoanele învinuite, mențiunea că prin faptele penale patrimoniul Mun. C _____ a fost deposedat de terenuri, fiind indicate valorile acestora, faptele imputate fiind menționate în Ordonanța penală nr. 29/P/2005, comunicată, împreună cu o copie a raportului de constatare tehnico-științifică.

Din considerentele sentințe penale pronunțate de Curtea de Apel București rezultă că: ”Cu adresa nr. R29564/16.04.2008, Primăria municipiului C _____ a înaintat copia hotărârii nr. 139/13.03.2008 prin care Consiliul local al municipiului C _____ s-a pronunțat în sensul că, întrucât nu există un raport de expertiză judiciară semnat de un expert judiciar autorizat ANEVAR neutru, nu se poate pronunța asupra existenței sau inexistenței unui prejudiciu cauzat Consiliului local (vol. 95, f. 335 - 336)”.

Prin Hotărârea Consiliului Local al Mun. C _____ nr. 139/13.03.2008 (f.27 vol. II), Consiliul Local a susținut astfel că nu se poate pronunța asupra existenței vreunui prejudiciu în patrimoniul UAT C _____.

În speță, termenul prescripției începe a curge, cel mai târziu la data la care reclamantul, D___ D_____ și, respectiv, consiliu local, trebuia să cunoască existența pagubei și a persoanelor considerate răspunzătoare, iar nu întinderea pagubei.

Prin urmare, la data primirii adresei organului de urmărire penală, reclamantul trebuia să cunoască atât paguba, cât și persoanele răspunzătoare de producerea sa,

astfel că, de la acest moment, a început a curge și termenul de prescripție a dreptului său material la acțiune.

La data de 13.03.2008, Consiliului Local C _____ a cunoscut cel mai târziu despre existența dosarului penal, respectiv, a existenței unui prejudiciu, precum și a persoanelor care răspund de prejudiciu, astfel că, în speță, termenul de prescripție a dreptului material la acțiune al reclamantului a început să curgă cel mai târziu la data de 13.03.2008.

Prin urmare, față de dispozițiile art. 201 din Legea nr. 71/2011 și Decizia în interesul legii nr. 1/2014, legea aplicabilă prescripției este legea civilă în vigoare la data de 13.03.2008, respectiv, Vechiul Cod Civil și Decretul privitor la prescripția extinctivă.

În esență, reclamantul susține că nu a putut cunoaște paguba și pe cei care răspund decât la momentul condamnării definitive, însă instanța reține că pentru antrenarea răspunderii civile delictuale nu este necesară condamnarea penală a autorilor faptelor ilicite. Dacă am accepta teza contrară, ar însemna ca răspunderea civilă delictuală să poată fi antrenată doar pentru fapte ilicite ce constituie totodată și infracțiuni. Din aceleași considerente, pentru angajarea răspunderii civile delictuale nu este necesară stabilirea printr-o hotărâre penală definitivă a vinovăției făptuitorului, fiind suficient ca persoana prejudiciată să îi cunoască. De altfel, legea de procedură penală permite exercitarea acțiunii civile în ipoteza în care faptele ilicite constituie infracțiuni pe cale separată în fața instanțelor civile, sau în fața instanței penale, prin constituirea ca parte civilă.

Prejudiciul – condiție a răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie – constă în rezultatul negativ suferit de o anumită persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană.

Sub imperiul reglementării condițiilor răspunderii civile delictuale în Vechiul Cod Civil, practica și jurisprudența constată au reținut, cu privire la condiția caracterului cert al prejudiciului, că este cert prejudiciul care sigur atât în privința existenței, cât și în privința posibilității de evaluare.

Având în vedere calitatea de primar a pârâtului M _____ B ___ B _____, deținută la data săvârșirii infracțiunilor, precum și la care Municipiului C _____ i s-a adus la cunoștință de către organul penal despre existența pagubei și a persoanelor responsabile se constată că în speță sunt incidente și dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 167/1958: Între (...) orice altă persoană care, în temeiul legii sau al hotărârii judecătorești, administrează bunurile altora și cei ale căror bunuri sunt astfel administrate, prescripția nu curge cât timp socotelile nu au fost date și aprobate.

Pentru a stabili dacă raporturile derulate între unitatea administrativ-teritorială și primar _____ aplicare vizată de art. 14 din decret, instanța reține dispozițiile art. 9 și 10 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 care dispun că autoritățile administrației publice locale administrează resursele financiare și bunurile proprietate publică sau privată ale comunelor, în conformitate cu principiul autonomiei locale, primarul fiind o autoritate executivă a administrației publice locale, conform art. 1 alin. (2) pct. e) și art. 3 din Legea nr. 215/2001.

Nu poate fi primită susținerea că primarul nu administrează bunurile unității administrativ teritoriale câtă vreme legea cuprinde o prevedere expresă în acest sens.

Câtă vreme art. 14 din decret reglementează un caz de suspendare a cursului prescripției extinctive ce se aplică raporturilor dintre cel care administrează în temeiul legii bunurile altuia și cel ale cărui bunuri sunt administrate, prin prisma

dispozițiilor legale enunțate în Legea nr. 215/2001, raporturile derulate între unitatea administrativ-teritorială și primar _____ acoperire a cazului de suspendare analizat.

De altfel, acest caz de suspendare a cursului termenului de prescripție dă expresie principiului *contra non valentem agere non currit praescriptio*, prescripția nu curge împotriva celui care este împiedicat să acționeze.

În concluzie, deși a început la data de 13.08.2008, prescripția nu a curs între unitatea administrativ – teritorială și pârâtul M_____ B___ B_____ până la data încetării mandatului acestuia, 05.06.2015, conform Ordinului prefectului nr. 261/05.06.2015.

Având în vedere că împrejurările care constituie cauză de suspendare au intervenit mai înainte de începerea cursului prescripției extinctive, efectul produs este de amânare, întârziere a curgerii prescripției extinctive.

Cu alte cuvinte, prescripția a început, doar curgerea ei este temporizată până la momentul indicat de art. 14 din Decret, respectiv, momentul încetării mandatului de primar. În ceea ce privește darea și aprobarea socotelilor administrării bunurilor aparținând unității administrativ teritoriale, Legea nr. 215/2001 nu prevede nicio procedură în acest sens, astfel că instanța reține că nu este incidentă teza finală a art. 14 alin. 1 din Decret, momentul de la care începe să se calculeze termenul de prescripție fiind data încetării mandatului de primar.

În condițiile solidarității pasive dintre pârâți, cazul de suspendare a cursului termenului de prescripție produce efecte în raport cu toți pârâții, raportat la dispozițiile art. 1003 V.C.Civ.

În privința legii civile aplicabile prescripției, Tribunalul reține că prescripția extinctivă rămâne în întregime supusă legii civile vechi, întrucât nu ar fi posibil a se analiza incidența unui caz de suspendare a prescripției, respectiv, cursul termenului, în raport cu legea veche, iar durata termenului, în raport cu legea nouă. În acest sens, Tribunalul reține că nu sunt aplicabile în speță dispozițiile art. 1394 N. C. Civ.

Tribunalul mai constată și că în cauză probatoriul administrat nu relevă intervenirea altor cauze de suspendare sau a vreunei cauze de întrerupere a cursului termenului de prescripție.

În ceea ce privește apărările reclamantului formulate prin intermediul notelor scrise privind „apartenența politică a pârâților la un partid care a fost la conducerea Consiliului local inclusiv la data pronunțării deciziei 32/2019, ceea ce făcea din punct de vedere conceptual dificilă demararea de proceduri pentru recuperarea prejudiciilor suferite de UAT”, Tribunalul constată că aceasta nu constituie o cauză de suspendare sau de întrerupere a cursului termenului de prescripție prevăzută de lege, iar împrejurarea dacă noile autorități publice locale, ulterior datei de 05.06.2015 aveau sau obligația sau posibilitatea de a se constitui parte civilă pentru recuperarea prejudiciului constituie o chestiune ce excede obiectului pricinii.

Prin urmare, raportat la toate aceste aspecte, cererea introductivă de instanță depusă la 01.04.2021 a fost formulată cu depășirea termenului de 3 ani al prescripției extinctive, astfel că excepția prescripției se impune a fi admisă, cu consecința respingerii ca prescrisă a cererii formulate.

Cu privire la cererea de chemare în garanție:

Potrivit art. 73 alin. 1 C.p.civ., cererea de chemare în garanție va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată. Forma cererii de chemare în judecată este reglementată de dispozițiile art. 194 C.p.civ., care, la lit. c prevede: cererea de chemare în judecată va cuprinde: obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când acesta este evaluabil în bani, precum și modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare.

În speță, prin cererea de chemare în garanție formulată de pârâțul H_____ H___, acesta a solicitat obligarea fiecărui chemat în garanție, reprezentat de ceilalți pârâți menționați în cererea de chemare în judecată la plata către paratul H_____ H___ a sumei de bani ce urmează a fi stabilită de instanță ca urmare a participației fiecăruia la săvârșirea faptei ilicite invocate de reclamant, în cazul plății de către pârâțul H_____ H___ a întregului prejudiciu de 4.491.657 de dolari, echivalent în lei la data plății.

Pentru termenul de judecată acordat, pârâțul H_____ H___ a fost citat cu mențiunea, sub sancțiunea anulării cererii de chemare în garanție, de a indica obiectul cererii de chemare în garanție și valoarea obiectului, după prețuirea sa.

Prin note scrise, pârâțul a arătat că cererea sa de chemare în garanție este o acțiune în regres întemeiată pe disp. art. 1456 C.civ., pentru partea de prejudiciu produsă de aceștia, prin raportare la gradul de participare al fiecăruia dintre pârâți la producerea prejudiciului, astfel cum acesta va fi stabilit de instanța de judecată odată cu soluționarea prezentei cauze.

Or, stabilirea prejudiciului de către instanță, respectiv a părții din prejudiciu la care a putea fi obligat fiecare dintre debitorii solidari, în raporturile dintre aceștia, reprezintă o chestiune de fond, la care nu se poate păși decât după regulata investire de către instanță cu o cerere prin care partea care formulează acțiunea să

indice, după prețuirea sa, valoarea la care solicită a fi obligat fiecare debitor. În același timp, suma de 4.491.657 de dolari, echivalent în lei la data plății, reprezintă valoarea obiectului cererii principale, nefiind indicat în concret, partea din această la care a putea fi obligat fiecare dintre debitorii solidari față de debitorul H_____ H__ și nerezultând din precizările formulate că valoarea obiectului cererii principale este aceeași cu valoarea obiectului cererii de chemare în garanție, sens în care nu se poate păși nici la stabilirea timbrajului aferent. Astfel, în absența indicării valorii obiectului cererii de chemare în garanție, în raport cu fiecare pârât, nu se poate soluționa nici chestiunea admisibilității în principiu a cererii de chemare în garanție.

Prin urmare, având în vedere că cererea de chemare în garanție nu cuprinde valoarea pretențiilor după prețuirea părții, raportat la art. 73 alin. 1, 194 lit. c și art. 196 C.p.civ., Tribunalul apreciază că se impune cu prioritate admiterea excepției nulității cererii de chemare în garanție formulate de pârâtul H_____ H__ și anularea cererii de chemare în garanție.

Cu privire la cheltuielile de judecată:

Față de soluția de respingere ca prescrisă a acțiunii reclamantului, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, Tribunalul va respinge capătul accesoriu de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată formulat de reclamant, ca nefondat.

În temeiul art. 452 C.p.civ., Tribunalul va respinge cererile formulate de pârâții H_____ H__, M_____ B__ B_____, J_____ J_____ J_____, I_____ I_____ și T_____ R_____ M_____ având ca obiect obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată ca nefondate, având în vedere că deși acestea au fost solicitate de către pârâți, nu a fost probată efectuarea niciunei cheltuieli cu ocazia acestei cauze.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Respinge ca nefondate excepția netimbrării cererii de chemare în judecată, excepția nulității cererii de chemare în judecată, excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului.

Admite excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâți.

Respinge acțiunea formulată de către reclamanta D__ D____ C_____,
legal reprezentată D__ D____, V-- C____, cu sediul în C_____,
_____, județul C_____ și cu domiciliul procesual ales la SCA ----
din București, _____.
_____, în contradictoriu cu pârâții M____ R__ (CNP
_____) cu domiciliul procesual ales în C_____,
_____, județul C_____, F____
F____ (CNP _____) J____ J____ J____ (CNP
_____) cu domiciliul procesual ales în C_____,
_____, H____ H__ (CNP
_____) cu domiciliul în C_____, _____,
_____, A__ A__ (CNP
_____) cu domiciliul în C_____, _____, județul
C_____, E____ E____ (CNP _____) domiciliat în
C_____, _____,
_____ și cu domiciliul procesual ales

în C _____, _____, județul C _____, C ___ C ___
C _____ (CNP _____) cu domiciliul procesual ales în C _____,
_____, județul C _____, G _____ G _____ D _____
(CNP _____) cu domiciliul procesual ales în C _____,
_____, _____, K _____ K _____
K _____ (CNP _____) domiciliat în, _____,
_____, și I _____ I _____ (CNP _____) domiciliată în
C _____, _____,
_____, ca prescrisă.

Admite excepția nulității cererii de chemare în garanție formulate de pârâțul
H _____ H ___. Anulează cererea de chemare în garanție.

Respinge capătul accesoriu de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată
formulat de reclamant, ca nefondat.

Respinge cererile formulate de pârâții H _____ H ___, M _____ B ___ B _____,
J _____ J _____ J _____, I _____ I _____ și T _____ R _____ M _____
având ca obiect obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată ca
nef fondate.

Cu apel în termen de 30 de zile la comunicare. Cererea de apel se depune la
Tribunalul C _____.

Pronunțată astăzi, 21.10.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin
mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE, GREFIER,

A_____ M_____ V_____ A_____ M_____

Red. jud. A. M. V_____ /21.10.2021

Tehnored. A. M_____ /13 ex.

Emis 11 _____>

Acest document este preluat și procesat de o aplicație realizată gratuit de Wolters Kluwer Romania pentru Fundatia RoLII.

Conținutul său poate fi preluat și utilizat cu citarea sursei: www.rolii.ro